

เก้าสิบเอ็ด

เจียงหวงไท่โฮ่ว ผู้คิดถึงหลานๆ ที่สุด

ปักษ์ต้าสุ¹ ประจักษ์ศกหมิงหลงปีที่สิบเอ็ด ลมร้อนจากตอนใต้มา
ปะทะไอเย็นจากแดนเหนือ ฝ่ายอ่อนกำลังกว่าย่อมล่าถอยขึ้นที่สูง ก่อเกิด
สภาวะค่อนข้างแปรปรวน หลายหนกลางวันร้อนอบอ้าว กลางคืนหนาวจัด บาง
พื้นที่ปรากฏเมฆตั้งเค้าดำคล้ำ กระจายฝนตกตามธรรมชาติ หยดน้ำที่โปรย
สายจากเบื้องบนก็เสมือนบริวารสองกองทัพกำลังหลั่งโลหิต ชะงะพยายาม
ชิงชัยเหนือแผ่นดินกลาง

ด้วยเหตุนี้บรรยากาศของวังหลวง อันเป็นดังดวงแก้วประจำจหงวน
ย่อมเอนไปแอบอิงเงาเงียบเหงาอยู่บ้าง ทว่าเบื้องหลังความสงบกลับแทรก
หลากกระแสเคลื่อนไหว

บรรดาพรรณไม้ในอุทยานหลวงรับน้ำฝนประพรม ต่างชูช่อเขียวขจี
ขึ้นมา มองดูหนใดคล้ายเยียววายให้สายตาอ่อนคลายหนนั้น แต่บทนิยามความ
สวยสดไม่อาจกำหนดหลักเกณฑ์อย่างกฎหมายได้ เมื่อวาระจิตใจผู้คนกำลัง

---

¹ แปลว่าร้อนมาก ประมาณวันที่ 22, 23 หรือ 24 เดือนกรกฎาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม
120 องศา อากาศร้อนจัด

ระล่ำระสาย จะพิจารณาอย่างไรก็เข้าไม่ถึงความสบายตาหรือความสงบใจ

ระหว่างเจียงหลงหวงตี้เสด็จเยือนดินแดนแสนไกลอย่างเผ่าหรวนที่บ้านเกิดของพระอัครชายาสกุลดำที่เป็นดั่งแดนลับแลนอกแนวกำแพงหมื่นลี้ออกไป นอกจากข้ามไฟนทะเลทรายแห้งแล้ง ยังมีเทือกเขาซับซ้อนที่แตกต่างไป ทำให้ต้องบรรจจุดัวหลงใต้ฟู ปรมจารย์แพทย์อันดับหนึ่งในใต้หล้า ใครเล่าจะไปประมาณการถึงสถานการณ์ประเภทนี้ที่จู่ๆ เจียงหวงไท่ไช่ว์ก็ประจวบเจียบพลันขึ้นมา!

คณะไทยที่วังหลวงยอมทำงานอย่างอลหม่าน ไม่เพียงร้อนรนหรือกันประหนึ่งฝูงมดบนเตาคั่วสมุนไพร พวกเขาขยับยกสองมือขึ้นประกบถือศีระเกษงว่าปล้อยลงคราวใด งาหัวที่ต้นตระกูลรักษามาอาจขาดหายกันถ้วนหน้า กระทั่งคณะศิษย์เอกผู้สืบทอดวิชาจากกลางชื่อ ได้ตายปรากฏเส้นหมองคล้ำชัดเจน

เหล่าเจ้านายในราชสำนัก รวมไปถึงขุนนางทั้งหลายที่พอแว่วข่าวบ้าง ล้วนแสดงพฤติกรรมคล้ายคลึงกับคณะไทย แม้แต่ราษฎรทั่วไปยังซุบซิบด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม ยากจะคาดได้ว่าพຽ່ນนี้อาจเกิดเรื่องราวประเภทไหนต่อไป กระแสที่แพร่สะพัดทั้งนอกและในจึงเกิดใหม่แทบทุกหนึ่งชั่วยาม รวบรวมแค่จักรพรรดิมังกรไม่ประทับบนบัลลังก์ เหล่ามารเผ่าต่างๆ ก็ดาหน้ามาท้าทายอิทธิฤทธิ์กันแล้ว

ทว่าเพียงครึ่งก้านธูปกระแสเสียงพึมพำทั้งหลายกลับถูกเสียงประกาศสนั่นผ่าแยกเป็นสองฟาก ตามมาด้วยขบวนเสด็จที่เร่งรีบเคลื่อนไหว ทำเอาคนสัญจรบนถนนสายหลักที่มุ่งสู่ประตูวังหลวงแตกฝูง ราชองครักษ์ที่นำหน้าจึงเบิกทางสะดวก

ขบวนเสด็จขนาดเล็กผ่านเข้าประตูวังหลวงไปอย่างฉับไว ท่ามกลางสายตาทลายพันคู่ นั้น... นั้นรถม้าของโอรสสวรรค์ แล้วด้านหลังจะเป็นของไปเฟินหวงก๊วยเพยผู้ลือลั่นหรือไม่ พอพิจารณารอบคอบสักหน่อย กองทหารองครักษ์กลับมีจำนวนน้อยนิด ถ้าต้องอารักขาเจ้านายถึงสององค์ ทำให้ชี้ชัด

ลำบาก

หรือห้วงช่วงจะทรงค้นพบอัจฉริยภาพบุคคลทางการแพทย์ระหว่างเส้นทาง จึงเสด็จพาอีกฝ่ายไปเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทก่อน บัดดลทิศทางของวังหลวง ในสายตาทวิภาคเขาพลันกลายเป็นใจกลางความหวังที่เจิดจ้ายิ่ง

แท้จริงแล้ว หมู่นกกลับเดาถูกบ้างผิดบ้าง เพราะด้านในธรรมาที่เล่น เร็วรีคันแรก ประภคล้อมด้วยราชวงศ์ของครุฑหน่วยที่หนึ่งกับจอมทัพหู คือ เจริญหลงหวงดีผู้ทรงฉลองพระองค์สง่างาม และประทับเคียงข้างด้วยพระ อัครชายาชาวทราวณดีกับองค์ชายฝาแฝด ส่วนเจ็องกงกับซิงก็บั้นต่างมุม อย่างสงบ เพื่อคอยถวายเป็นรับใช้ทั้งสององค์

ขณะที่ธรรมาอีกคันซึ่งรั้งท้ายมา นอกจากกรงขังลูกสัตว์ป่าสองตัวแล้ว ยังเป็นสัมภาระจำเป็นในการเดินทาง เนื่องด้วยเห็นความรวดเร็ว พวกเขาจำ ต้องแยกจากขบวนใหญ่ก่อน ด้านปรมาจารย์แพทย์หลวงหลงกับลูกศิษย์ล้วน ว่องไวยิ่งกว่า พวกเขาจึงมีกองทหารคุ้มครองนำเข้าวังหลวงล่วงหน้าไปแล้ว หนึ่งวัน

โคมระย้าที่หน้าซัดเสียวกว่าปกติเล็กน้อยนั้นเอนอิงกองเบาะนุ่ม นาง ปิดเปลือกตาดำขณะที่ธรรมาโคลงเคลงไปมา ท่ามกลางแสงสลัวภายในพื้นที่ จำกัด ผิวพรรณตลอดร่างยังเห็นได้ชัดว่าขาวกระจ่างยิ่ง ทว่าเพื่ออำพรางร่อง รอยเร้งรอนแรมจนเหนื่อยอ่อน เหนือพวงแก้มละมุนจึงปิดผงขาดเบาบาง

กลุ่มเฝ้าบรรพชนที่ติดตามไปด้วยกันล้วนกลับถึงวังหลวงก่อนหลงซื่อ เสียอีก จึงเอาเนื้อหามาปรึกษากับนาง ทำให้พอทราบสถานการณ์ละเอียดอ่อน ภายใน ราวกับอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา ในเมื่อด่านทะเลคลื่นหลังโลหิตไถ่เปิด ฉาก ใบหน้าของนำหลันซื่อซื่อมีหรือจะพองใสประดุจอาทิตย์กลางทิว ไหว แค ่ไม่มีตสนิทเป็นคืนเดือนดับ ก็นับว่าสามารถกลบเกลื่อนได้หลายส่วน

ขบวนเสด็จของเจริญหลงหวงดีมีหมู่ไพร่พลนำทางด้วยท่วงท่าดูร้าย ลักหน้อย ชุ่มประทุษฐานนอกชั้นในต่างก็ค้อมค่านับคอย คนยอมกระหมับกระหม่อม ขยับ จึงเจอนายทหารวังประจำจุดเคลื่อนไหวซูลมุนหัวไป กระทั่งข้าราชบริพาร

ฝ่ายในยังหลบขบวนเสด็จกันวุ่นวาย จู่ๆ รถม้าสองคันก็ทะยานมาหยุดหน้า
เทียนโสภา

แต่พวกเขาตระหนกดี ทั้งได้หาล้างปรากฏผู้เดียวที่สามารถบุ่มพาม
มาประชิดตำหนักเจียงหวงไท่ไเฮ้วได้

ต้องเป็นเจียงหลงหวงตี้แน่ๆ!

ชายอาการเทพมังกรสะบัดไหวให้แลชั่วแวบ พระวรกายสูงที่โดดเด่น
เป็นหนึ่งในกั้วลงมาแต่พื้น เจอกองกรึบสาวเท้ากระชั้นชิด ไล่หลังร่างสีดำทอง
ไปอย่างคล่องแคล่ว ขณะที่ซึกงปี่เพิ่งประคองไปเฟินหวงกั้วเพยให้กั้วลงมา
ทำให้สองนายปาวเกือบพลาดเงาจอมจักรพรรดิกับชั้นที่คนสนิทแล้ว

เมื่อความมกตัญญูคือรากฐานของคุณธรรมทั้งปวง ตัวบุตรแบบบุพการี²
ของเจียงหมินหลงจึงหนักแน่นยิ่ง แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยถูกเล่าลือให้เป็นที่
เลื่อมเสีย ส่งผลให้แม่เจริญว้ยอย่างห่างเหินทั้งอดีตจักรพรรดิและพระ
อัคมเหสี สายสัมพันธ์แสนบางกลับเหนียวไม่ธรรมดา บางคราวยังสะกิด
ลำคอผู้คนอย่างคมกริบได้ หน้าไหนทะเล่อทะล่ากระตุก มักบังเอิญแปรสภาพ
เป็นศพสองส่วนโดยไม่ทราบสาเหตุ

ซาลาเปาน้อยจูงมือมารดาคนละข้าง พวกเขาล้วนสืบสันดานจากบิดา
เสียมาก รูปร่างภายนอกยกเว้นสีผมกับนัยน์ตายังคล้ายเจียงหมินหลงกว่า
แปดส่วน พอผสานเชื้อสายต่างชนชาติข้างมารดา ระยะเวลาตั้งตัวทั้งคู่ยึดขึ้นโดด
เด่นเหนือเด็กรุ่นเดียวกัน เทียบกับไปเฟินหวงกั้วเพยที่เป็นหญิงงามร่าง
อ่อนแอ มองผิวเผินราวกับพี่สาวและน้องชายฝาแฝด คาดว่าปีหน้าจีนตั้งหวัง
กับจีนลี่หวังคงสูงส่งไหล่พระอัครชทายา!

เข้ารับใช้ประจำตำหนักกระเรียนฟ้าเพิ่งเผชิญหน้ากับโอรสสวรรค์ที่เสด็จ
ผ่านโดยไม่ทันตั้งรับไป ยังพบหวงกั้วเพยคนสำคัญข้างหลัง ย่อมตั้งสติรับรอง
นางกับองค์ชายฝาแฝดได้

² 孝 มาจากตัวอักษรสองตัว ตัวบนคือ 老 แปลว่าแก่ชรา และตัวล่าง 子 แปลว่าลูก

ด้วยข่าวจากเหล่าดวงวิญญาณประจำวังหลวง จึงสามารถอธิบายได้ว่า เจียงซูหยูป่วยอย่างสมประสงค์บางคน ต่อให้เป็นการลงมือที่ยังไม่หวังขึ้นเอาชีวิตผู้เฒ่า แต่พอมีผลประโยชน์เกี่ยวโยงซับซ้อน ย่อมยากจะรับประกันภายหลัง

โชคดีกลางชื่อกลับมาพร้อมเคล็ดวิชาจากหรวนตี เมื่อเขาศึกษาสมุนไพรที่ปรากฏในบ้านที่กของแม่เฒ่าแต่ละยุค ก็เท่ากับเพิ่มพูนความสามารถในพิริบตา บัดนี้พิษสลายวิญญาณที่เสมือนปมต่างพร้อมตลอดช่วงชีวิตรับราชการ ปรมาจารย์แพทย์ยังประจักษ์วิธีแก้เรียบร้อยแล้ว

พากชาวเผ่าที่เปิดเผยความลับทางการรักษา รวมไปถึงพิษลึกลับชนิดต่างๆ ก็ได้วิชาการแพทย์แขนงวิเคราะห์โรคต่างๆ ในกลุ่มคนได้แม่นยำตอบแทน ดังนั้นตราใบไต่ที่มีกลางใต้พู่อยู่ นำหลันชื่อชื่อก็มั่นใจว่าพิชหายากชนิดไหนๆ ล้วนรังแกเจียงหวงไท่ไช่วผู้นี้ลำบาก!

เสียงประกาศเอ็ดอึ้งล้ำหน้าไปไกลมากแล้ว กว่าพระอัครชากับบองค์ชายฝาแฝดจะเข้าถึงห้องบรรทมเจ้าตำหนัก พวกนางทั้งสามต่างยืนสงบเสียงยิ้ม จึงไม่เป็นที่สนใจของใคร เป่าจื่อกับเมียนเป่าต่างกุมมือเย็นชื้นของมารดา พลังสลับกันจ้องโดยรอบ ก่อแนวหมาหาไปเพินเหนียงเหนียงที่เลือดลมจากการสัมผัสผัสพิศตรมชาติ แล้วขมวดคิ้วกังวลที่พักหลังสุขภาพมารดาไมใคร่สู้ดี

จะนั่นถึงห่วงใยเสด็จยาที่เ็นดูพวกตนเสมอ ซาลาเปาน้อยกลับไม่กล้าปลีกตัวห่างมารดาลักซุ่นเดียว!

หลังจากกลางชื่อถวายการรักษาเจียงหวงไท่ไช่ว พระวรกายของหวงไท่ไช่วก็ฟื้นฟูกลับมาแข็งแรงเหมือนก่อนหน้าจะประชวรติดแทนบรรทม แต่จอมแพทย์หลวงยังพะวงบัจจัยอายุที่ไม่สู้ยวชน จึงตั้งเงื่อนไขเข้มงวดกำกับพระจริยวัตร

พระนางยอมประทับบนเตียงด้วยอากัปกริยาเอนหลัง ห้อมล้อมด้วยข้าราชบริพารที่ปรนนิบัติใกล้ชิด และปรากฏกลางใต้พู่ที่เพิงถายโอสถประจำเวลาไปอยู่ด้วย

นำหลันทชื่อชื่อยังพบว่านอกจากคนของเจียงหวงไต้ไ้ว ยังมีพญาเฟิงหวง
อย่างหวังสีเจียที่อัครเสนาบดีจูงำต้องทูลเชิญกลับมารักษาระเบียบบ่ายในเช่น
กัน แต่รูปลักษณะที่นิยมแฝงฤทธิ์แดงฉานกลับแปรเป็นชาวสะอาดตา ท่วงท่า
กับสีพระพักตร์หวังหวงไ้วล้วนเฉยเมย ประหนึ่งกำซาบบรรยากาศเหนือภพ
มนุษย์เข้าไปมาก จนไร้รำลี่ยต่อมหาสมุทรภิเลสแล้ว

ถึงกระนั้นด้วยสายเลือดตระกูลนักรบ แม่พระนางไม่แสดงด้านดุร้าย
ข่มขวัญผู้คน หวังสีเจียในวัยสะพรั่งเต็มกำลังก็สวมฉลองพระองค์เรียบง่าย
แต่งดงามและอาจองได้ หากวิเคราะห์ลึกซึ้งอีกชั้น ย่อมประจักษ์ฝีมือชั้นสูงสุด
ที่ปักบนผืนอาภรณ์อย่างประณีต บ่งบอกไว้อย่างไรการอบรมในช่วงวัยเยาว์
กลับกวาดชนไม่ด้อยกว่าบุตรสาวขุนนาง

วัยเด็กหวังสีเจียอาจเคยชุกชนกับพี่ชายไปทั่วหัวระแหง พอเติบโต
รู้ความค้อยโดนแยกมาเดี่ยวเชียวรำเรียนศาสตร์ของสตรี แม่ไม่สามารถเรียก
ได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญแขนงใดแขนงหนึ่ง แต่พระนางก็มีพื้นฐานแข็งแกร่งรอบ
ด้าน จึงเป็นที่เชิดชูในหมู่ข้าราชการ

เพราะถูกร่างเส้นทางรุ่งโรจน์แต่กำเนิด ว่าต้องกลายเป็นหวงไ้วของ
อาณาจักรที่สามารถขยายปีกเคียงข้างไอรสสวรรค์สกุลเฉียง ด้วยเหตุดังกล่าว
พระนางจึงปกครองฝ่ายในด้วยความดุร้ายและอำมหิต ทำให้กำราบสตรีรูปงาม
จนพวกนางแม้อยากล่วงเกินเพียงใด ก็ได้แต่กระทำการลับๆ ล่อๆ นอกสายตา
เท่านั้น หากได้กล้าหาญชาญชัยโจ่งแจ่งไม่ กระทั่งตำนำหลันทชื่อชื่อพันทัศน์
ตำหนักเย็นออกมา

ประกอบกับพระนางกุมอำนาจในตระกูลที่บิดากับมารดาตามใจ ทั้ง
ครองสถานะสตรีทรงอำนาจอันดับหนึ่งของแคว้น กระแสพลังท่วมท้นย่อม
พัดพาให้เริงสำราญเกินเหมาะสมไปไกล กว่าจะรู้สึกตัวก็เหมือนจะล่าช้าเกิน
ถอยเท้าแล้ว

ความในใจนางพญาวังหลังที่ปลื้กวิเวกแล้ว ย่อมยากจะมีใครเล็งเห็น
เงาโศกสลักลึก แต่โหมสละคราญผู้ไม่เป็นที่สนใจของผู้คนขณะนี้ กลับตระหนัก

วาระกรรมที่หวังหวังโง่กำลังซดใช้ทางหนึ่ง ทั้งหมดล้วนเป็นคลื่นสะท้อนที่
พระนางเคยฟาดฟันเอาหลายชีวิตอย่างไร้ปราณีมาก่อน

เพื่อสถานะอันมั่นคงของบุตรชายคนเดียว หวังสีเจี๋ยไม่เคยรับคำ
ทัดทานหรือวิงวอน ไม่ประจักษ์คุณค่าชีวิตของผู้อื่นที่ด้อยต่ำกว่า ต่อให้กระทำ
ไปเพราะความรัก ความหวังดี หรือมีเหตุต้องลงมือขจัดภัย ล้วนพาให้พระ
วรกายชโลมบาปไม่หยุดหย่อน ซ้ำยังละเว้นประคบอภัยกรรม...

หญิงสาวอ่อนลมหายใจ แม่ไม่อาจกล่าวคำว่า ‘สงสาร’ ได้เต็มปากคำ
นางก็ยอมอ้อมคนล้มมากกว่าข้ามหัว ในเมื่ออีกฝ่ายสำนึกความผิด และ
พยายามปฏิบัติธรรมที่พระอารามหลวง ขอเพียงหวังสีเจี๋ยปลดแรงอาฆาต
มาดร้ายแต่เก่าก่อนลง ใ่ว่จะต้องบีบคั้นกระทั่งสิ้นทางถอย

และอีกคนหนึ่งที่ไม่เคยห่างหายจากเทียนไ้สว่าง หวังอากาศรอบร่าง
แบบบางดูจะผิดจากอาการสงบใจของหวังสีเจี๋ย คงเพราะเจียงกั๋วเพยมาจาก
สายรองที่ซิดเชื่อมกับหวงไท่โง่อย่างยิ่ง พักหลังยังประสบเหตุการณ์สืบเนื่อง
กัน จึงสะเทือนชั้นน้ำแข็งหนาหุ้มขุมเพลิงเอาไว้จนอ่อนกำลัง นางเลยทยอย
เผยเนื้อในที่ทुरนทุรายไม่เบาออกมา

เจียงกั๋วเพยสวมชุดผ้าปักสีเขียวจางตั้งกอไผ่วัยเยาว์ และไม่ได้ประทิน
โฉมจัดจ้านเพราะกระจ่างแก่กาลเทศะดี แต่ถึงผิวพรรณหมองหม่น ด้วยหลาย
วันนี้สลัดดูแลทั้งฝ่ายใน ทั้งกตัญญูต่อหวงไท่โง่ผู้ประจวบติดแทนบรรทม
ไบหน้านางกลับยังละมุนละไมจับจิตใจผู้คน โดยเฉพาะยิ้มแรกที่เฉียงหลง
หวังตีปรากฏขึ้น!

ประดุจเบื้องบนเพิ่งเบิกแสงแรกแก่ไฟกอน้อยที่อาลัยได้เงาไม้ใหญ่
ยอมเปี่ยมอำนาจสกดสายตาดหลายสิบคู่ จนเปลี่ยนทั้งตำแหน่งที่คงไว้ซึ่งกลิ่น
อายวิเวกให้สว่างไสวทันใด เหมือนกับประดับบุปผาหนึ่งดอกเอาไว้ ถึงวาระ
ก็บานแจลุ่มแซมซ้อยรับได้หล้าพอดี

อา... ประจวบเหมาะที่สุด!

แวตาคมกริบเผยระลอกซบซ้อน ยามเจียงชู่หยูคืนถั่วยบรรจู่โอสถแก่

หลวงซื่อ สี่พระพักตร์มารดาที่ประจักษ์ด้วยตาคนข้างมีลีลนเกินประมาณ
อยู่มาก แรกทราบข่าวก็พาตระหนกจากม้าเร็ว เจียงหมินหลงยังหมายพบ
พระนางป่วยรุนแรง

อย่างน้อยๆ อารมณ์ก็ควรชื่นเฉียวหลังสุขภาพอ่อนแอบ้าง โอรสสวรรค์
ย่อมจ้องเรียกหาที่ไปที่ไปกับปรมาจารย์แพทย์หลวงหลง เห็นลักษณะเฉียว-
หลงหวงตี้ที่เจาะจงคนแล้ว หลวงซื่อจึงมอบถ้วยยาให้คณะศิษย์ ก่อนแสดงตน
ออกมาประสานมือถวายรายงานข้อวินิจฉัย

“ทูลหวงซ่าง สภาพอากาศต้นปีก็เข้าสู่ผันผวน บังเกิดพายุฟ้าคะนอง
กระจายหลายพื้นที่ ทั้งยังร้อนสลับหนาว จึงกระทบพระพลานามัยหวังไท้ฮั่ว
ทำให้ประชวรรุนแรงกว่าธรรมดา ทันทที่ที่ไ้ได้เข้าเฝ้าถวายการรักษาแล้ว
กระหม่อมเร่งปรุงโอสถบำรุงตั้งแต่พื้นฐาน นอกจากนี้ก็หาทางส่งเสริมภูมิคุ้มกัน
โดยไว บังเอิญว่าดินแดนชนเผ่าหรวนตั้งอุดมสมบูรณ์ด้วยสมุนไพรหายาก กับ
พืชพรรณแปลกใหม่ที่ล้วนมีสรรพคุณวิเศษ กระหม่อมได้นำติดตัวเข้าวังหลวง
มาหลายชนิด พอเคียวเป็นพระโอสถถวาย หวังไท้ฮั่วก็ทรงรู้สึกแข็งแรงขึ้น
พะยะค่ะ”

ไม่รู้ว่าจะดับได้ใจความอะไรนอกเหนือระดับปกติ เจ้าของพระวรกายสูง
จึงผูกปมคิ้วแน่น จนค่อยคลี่คลายเมื่อน้ำเสียงสดชื่นของเจียงหวงไท้ฮั่วดัง
ขึ้น

“ที่จริงแล้วหวงตี้ควรปฏิบัติราชกิจสำรวจแนวชายแดนอยู่ อายเจียกลับ
เป็นภาระให้ต้องเร่งรีบเดินทางกลับมาเสียได้ ทั้งที่ลำพังหลวงซื่อก็พอรับมือกับ
สุขภาพทรุดโทรมของอายเจียแล้ว ขอแค่เขาส่งข่าวกลับไปทูลรายงานว่าไม่มี
อะไรร้ายแรง ย่อมต้องเป็นตามนั้นแน่ อายเจียจึงไม่เห็นด้วยที่ทุกฝ่ายจะแตก
ตื่น กระทั่งหวงตี้ยังสละราชกิจบ้านเมือง เร่งวันคืนกลับมาก่อนกำหนดเช่นนี้

“เฮ้อ... สังขารอายเจียฝ่าห้วงเวลามานาน ชราภาพเต็มทน หากป่วย
ออกๆ แอดๆ บ้าง ล้วนหมายถึงธรรมชาติวิสัยแท้ๆ เด็กเหล่านี้ก็เออะอะไรสำระ
กันไม่ได้ อายเจียกล่าวหลายหนว่าประเดี๋ยวคงหายดี กลับไม่มีใครฟังสักคน!”

ต่อให้พระนางคล้ายตำหนิไม่เลือก ทั้งหวังหวังโช่ว เจียงก๊วยเฟย และ ข้าราชการบริพารทั้งหลาย ที่ต่างช่วยกันแปลงเรื่องเล็กให้เป็นเหตุลือลั่นทั้งแคว้น แต่เจียงซูหยูก็ปราศจากเจตนาสำเร็จโทษจริงจั้ง สู้มเสียงจิ้งเต็ดขาดด้อยกว่า เนื้อหาอยู่ไซ

ด้วยฐานะจอมจักรพรรดิผู้ทรงธรรม เฝียงหมินหลงต้องเกลี้ยกล่อม ลักครู้

“หมุโช่วโปรดระงับโทษเอาไว้ก่อนพะยะคะ เฝียงจะทรงพินไซ้ ไม่สมควร ให้กระแสรามณ์ชุ่นข้องมากไป...”

โอรสสวรรค์รู้ส่งทาง อดีตจอมนางก็รู้จั้งหะลง

“เอาละๆ อายุเจียงจะถนอมสุขภาพไว้ก่อน ไม่โกรธใครแล้ว หวงตั้งเสด็จ ทางไกลมาคงอ่อนเพลีย ยังต้องลำบากมาสอบถามถึงที่นี้อีก ดูสีพระพักตร์ ค่อนข้างเหน็ดเหนื่อยหนัก ผู้เย่วจวนไปนำเครื่องเสวยออกมารับรองเร็วๆ เข้า อายุเจียงมีช่องว่างกับชุดฉาช่วยให้รู้สึกสดชื่นอยู่มาก หวงตั้งประทับให้ผ่อนคลาย ลักนิดก่อนเถิด”

เมื่อเจียงหลงหวงตั้งคล้อยตาม ผู้กุกุ่ย่อมพาพรรคพวกเคลื่อนไหวย่าง กระฉับกระเฉง

“ข้างนอกเป่ยผิงกวน³ เป็นเยียงไร่บ้าง หลางชื่อที่มักใส่ใจแคววิชาการ แพทย์ ยังเก็บเรื่องราวอัศจรรย์ก็กลับมามากมาย ต้องยอมรับว่าที่อายุเจียงหาย ป่วยได้ทันใจคราวนี้ ก็เพราะภูมิปัญญาจากเผ่าหรงนตี้แท้ๆ ไปเฟินหวงก๊วยเฟย หมินจือกับหมินเหมิงละ มาพร้อมกันหรือไม่”

พอเจียงซูหยูมีพระทัยเอ่ยถึง นำหลันชื่อชื่อกับสองเปาค่อยอาบลำแสง สว่าง สามารถเผยตัวตนท่ามกลางวงล้อมชนอึดอัดของผู้คนบ้าง

“ถวายพระพรหวงไท้โช่ว / หวงจู้หมู่ ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ / พะยะคะ”

³ ด่านเป่ยผิง หรือเมืองปักกิ่ง มณฑลเหอเป่ย

พระนางเจอหน้าหลานรักที่คิดถึงอยู่หลายเดือน สีหน้าก็เจิดจ้าขึ้น
อีกชั้น

“ลูกขึ้นๆ กำลังเหนื่อยกัน ไม่ต้องมากพิธีไป”

หลังน้อมรับรังสีเปี่ยมเมตตาจากเจ้าตำหนักกระเรียนฟ้า สามคนแม่ลูก
ค่อยเป็นที่เชิดชูไว้บัพพร่อง ไม่เพียงได้โอกาสนั่งเก้าอี้ ยังรับเครื่องเสวยอย่าง
เดียวกับเฉียงหลงหวงดี

ระหว่างพระนางฟังอย่างสนใจเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมห่างไกล เจียงซูหยู
ก็ส่งสายตาสั้นซมเป็นช่วงๆ มายังไปเฟินหวงก๊วยเพย ที่แท้เด็กสาวป่าเถื่อน
เติบโตแล้ว นอกจากรูปลักษณ์เจิดโฉมไร้ใดเปรียบ ก็มีวิธวิางตนตรงวาระตรง
ระดับ สามารถผ่อนหนักเบาถูกต้อง ไม่ก้าวก่ายเกลี้ยอ่อนจักรพรรดิสักนิด

เจียงก๊วยเพยอมยิ้มอ่อนหวานด้วย แต่ไม่รู้ว่าข้างในจะให้รสชาติกึ่งฝาด
กึ่งเปรี้ยวขนาดไหน

“ตีๆ มีทักษะมีไหวพริบ ผู้เยว่จวนเอากล่องบรรจุเหรินเฉิน⁴ พันปีห้า
ตันออกมา อายุเจ็ยไต่ยี่นว่านับแต่เริ่มต้นเดินทาง สุขภาพไปเฟินหวงก๊วยเพย
ไม่มีใครจะตีนัก ต้องบำรุงร่างกายให้มาก อย่ามาป่วยแข่งกับผู้ชราเยี่ยงอายุเจ็ย
หึๆ...”

ตำนานลั่นชื่อชื่อถูกนับเป็นผู้น้อยจนชิน นางยอมน้อมรับน้ำใจ ก่อน
สรรเสริญพระเมตตาคล่องแคล่ว ทำเอาหลายใบหน้าเปิดมมแปลกตาบ้าง

“ขอบพระทัยในพระเมตตาอันหาที่สิ้นสุดมิได้เพคะ ขอเพียงหวังไท้เฮ้ว
ทรงมีพระพลาณามัยสมบูรณ์แข็งแรงดีแล้ว หม่อมฉันยอมแข็งแรงตามในไม่
ช้าแน่นอนเพคะ”

เช่นนี้หมายถึงอะไร... หรือลำพังโสเมคนพันปีก็ไม่พอเสียดยา ต้องเป็น
หลงไต้ฟูหรือไร ไปเฟินหวงก๊วยเพยผู้นี้ ใจคออาจหาญไม่เลย!

ทว่าเจียงซูหยูกลับสรรวลงอย่างพอใจมาก ก่อนจะให้ผู้กุญส่งกล่องโสเม

⁴ โสเมคน

ถึงมือท่าน่าหลั่นซื่อซื่อ เพราะลูกสะใภ้ต่างเฝ้าเพียงเผยว่ากระจ่างเจตนาของพระนาง เรื่องสุขภาพเป็นแค่ส่วนประกอบ นี่คือวิศกรรางวัลที่นางขจัดภัยปล้นสะดมแถบชายแดนเหนือ ทำให้โสมคนพันปีห้าต้นยังเล็กน้อยด้วยซ้ำไป

พอใส่ใจผู้ใหญ่ที่เพิ่งประกอบความชอบแล้ว พระนางค่อยพิจารณาเป้าหมายตัวน้อยอย่างหลั่นชาย หลังเดินทางออกนอกด่าน ผิดพรรณพวกเขา ย่อมคล้ำแดดลม ทว่าสีหน้ากับแวตาบรจุผละกำลังกระจ่างใสไม่น้อย ท่าทางระหว่างท่องดินแดนลี้ลับหนนี้ คงจะเต็มไปด้วยความสนุกสนาน อาณาจักรห้องทุ่งมากอิสระ ตรงข้ามกับราชสำนักที่บัญญัติระเบียบปฏิบัติ

“หน้าตาแจ่มใสเห็นได้แต่ไกลทั้งคู่ เข้ามาให้อายเจียวพิจารณาใกล้ๆ หน่อย เปลี่ยนแปลงเป็นคนละคนแล้วหรือไม่ อ้อ... สูงขึ้นแน่นอน คล้ำขึ้นก็แน่นอน ไม่ได้พบกันหลายปีกี่ เติบโตว่องไวนัก ประเดี๋ยวพริบตาหนึ่งของอายเจียว พวกเจ้าทั้งสองคงกลายเป็นหนุ่มแล้ว...”

รับสั่งหยอกเอ็นเรียกให้เป่าจื่อยิ้มกว้าง ก่อนเขาจะขยิบตาให้น้องชายแล้วพาตัวเองเข้าประจบท่านย่าถึงแท่นบรรทม

“หวงจู่หมู่ตรัสเช่นนี้ ฟังสดชื่นยิ่งพะยะค่ะ หมินจื่อกับหมินเหมิงค่อยปลดกังวล ขอให้หวงจู่หมู่ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์เนิ่นนานด้วยพะยะค่ะ!”

เมียนเป่าติดตามพี่ชายมา ถึงเบื้องลึกแอบล่อลวงที่ห้องมารดา ทว่าไปเห็นเหนียงเหนียงยังสงี่ยมให้เขาสะดกใจอยู่ ทั้งสองจึงคุกเข่าเบื้องหน้าท่านย่า นัยน์ตาคนป่วยสะท้อนประกายกระตือรือร้น ยื่นลำแขนขวามือเข้าแตะศอกหลั่นชายเป็นเชิงอนุญาต ก่อนร้องมาใกล้ตัวเพื่อเฟ่งพิศดังที่เกริ่นเอาไว้

ปฏิกริยากระซุ่มกระซวยของพระนางถือว่าปราศจากเค้าผู้ป่วยหนัก ที่คนทั้งตำหนักเคยใจหายใจว่า เห็นได้ชัดว่าโปรดปรานเลี้ยวหวังจื่อผาแฝดในไปเฟินหวงก๊วยเพียงยี่งัก

หลังคลำหน้าลูบตาหลั่นชายที่ทำท่าจะตัวไม่น้อยในอนาคตรอบหนึ่งสภาพจิตใจกับร่างกายของเจียงหวงไท่ไฮ่วก็ฟื้นฟูขึ้นอีก กระทั่งผู้ถูกขังอดยิ้ม

เอ็นดูองค์ชายน้อยที่ถนัดเจรจากับผู้ใหญ่ไม่ไหว แม้พระนางจะถูกโรครุมเร้า ก็แทบจะบรรเทาหายทันควัน

“หมินจือคิดถึงหวังจู่หมุยิ่งนักพะยะคะ ที่นั่นเต็มไปด้วยผู้คนแปลกตา อย่างไม่รู้จักไม่อาจสนิทใจเท่ากับหวังจู่หมุย่ หากพวกเขาไม่กริ่งเกรงพระบารมี พู่หวง ก็ปฏิสัมพันธ์เว้นระยะกับหมินจือหมินเหมิง...”

กล่าวจบเจ้าซาลาเปาลูกหนึ่งกลับขำฉุนเฉียวทะเยอทะยานเทียมฟ้า ยื่นสองแขนเข้ากอดร่างเจียงหวงไท่ฮั่วว่ ทั้งส่งเสียงและกู่พวงแก้มประกอบอย่างแสนสุข ส่วนซาลาเปาอีกลูกจู่โจมไม่ทราบรินเท่า ส่งฝ่ามือออบอุ้มเข้าจับปลายนิ้ว ท่านย่า ก่อนมองปลอบประโลมพระนางจนเจียงซู่หยูเหมือนถูกหลานๆ รุมกอด

ความเคยชินที่ภายในหนาวสั่น ทั้งที่ในท้องหับมักจืดเตาอุ่นคล้อยคล้าย จะอำลาไป ตราบเท่าที่ข้างกายปรากฏหลานรักคู่นี้หอมลุ่มมอยู่ พระเนตรแวววาวจึงเบนไปด้านไปเพินหวงก๊วยเพย นอกจากนี้โคมสะคราญจะบำเพ็ญคุณประโยชน์แก่แฉ้วนแฉ้วน พระนางก็ต้องยกย่องเพิ่มเติมว่า ตำนานหลันซือซือ อบรมบุตรทั้งสองได้ดี อนาคตไม่แคล้วมีเกราะคุ้มภัยอันตรายที่แกร่งกล้า

เจียงหมินหลงเผชิญลวดลายสีหน้าไร้ความชัดเจนของบุตรชาย ก็ระงับกิริยาขมวดคิ้วไม่อยู่ ภายในครุ่นคำนึงคล้อยคล้ายจะเจอปฏิกริยาเช่นนี้ที่ไหนมาก่อน ครู่หนึ่งโอรสสวรรค์ค่อยปรายตาดูภรรยาตัวน้อย นางกลับนั่งจิบชาอย่างสงบเสงี่ยมท่ามกลางบรรยากาศชื่นมื่นของย่าหลาน

เขาซักคุ่นเคยมากขึ้นทุกที ภาพดังกล่าวทับซ้อนลักษณะของใครบางคน ยิ่งหวงก๊วยเพยคนโปรดหลุบดวงตาสีน้ำตาลอย่างเปี่ยมพิรุช

ทว่าที่นำหลันซือซือเลี้ยงประกายเฉียบคม ไม่เพียงหลักสายพระเนตรกล่าวโทษ นางยังแบ่งภาคสมองฟังเหล่าผิวังหลวงซู่ซิบกันแข็งแะ มีทั้งเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมต้องสงสัยจากหลายฝ่าย และเบื้องหลังสถานการณ์ปัจจุบัน

‘ซือเอ๋อร์ เจ้าสองเปาวันวิชายิ่งพัฒนาสูงขึ้น เห็นชัดว่าหวงไท่ฮั่วว่ ผู้ผ่านคลื่นลมหลายกระแสก็ไม่สามารถจะตั้งป้อมรับอย่างไรไหวแล้ว’

แม้ดวงวิญญาณลู่ก้อยเพยจะชี้ชวนอย่างขบขัน ทว่ากลับหลอกคนเห็น
ผีเยี่ยงนางไม่สำเร็จ มิใช่แต่ละตนกำลังระเบิดพายุริษยาเข้มข้นออกมาหรือไร

สาวงามกระแอมเบาๆ กับขอบถ้วยซา ไม่อาจกลอกตาหรือขยับปาก
ค้ำหน้าบรรพชน พอดีกับกลางชื่อรายงานอาการของหวงไท่โฮ่วแล้ว เขาก็
อำลาไปปรุงโอสถอีกขนานแล้วกลับมาในห้องบรรทม ควันยังลอยอ้อยอิ่ง
ประหนึ่งหมอกคลุมผิวน้ำ สีพระพักตร์เจียงซูหยูไม่เปลี่ยนแปลง แม้ทอด
พระเนตรลักษณะร้อนจัดชัดเจน ท่าทางว่าต้องเสวยยามนี้จึงจะส่งประสิทธิผล
เต็มที

พอซาลาเปาน้อยหันมาเห็นถ้วยยาในมือปรมาจารย์แพทย์ เป่าจื่อก็ค่อย
คลายอ้อมแขนแล้วกุกูกุจจอนอาสา

“หวงจู่หมู่ต้องเสวยพระโอสถตั้งสองขนาน ให้หมินจื่อช่วยเป่าบรรเทา
ความร้อนบ้าง ดีหรือไม่พะยะคะ”

เจียงซูหยูผงพระเศียรด้วยความรักใคร่ ก่อนสังเกตกิริยาเซง้อคอดู
ข้างในถ้วยยา จมูกน้อยๆ ของเป่าจื่อขยับขยุกขยิกไม่พอ แนวคิ้วเด็กน้อยยัง
ผูกปมคับข้อง ขณะรำลึกตอนที่ตนเองป่วย ต้องดื่มยาจนขมติดลิ้นหลายวัน
ก็ให้ส่งสารท่านย่าอย่างมาก

“หวงจู่หมู่...”

เขาเรียกเสียงแห้ง แต่หวงไท่โฮ่วกลับเห็นชั้น กระทั่งยกมือปรามท่าที่
คัดค้านจากผู้อื่น ประโยคทั้งหลายย่อมเอ็ดอึงแค่กลางลำคอจอมจักรพรรดิ
สกุลเจียง

“มา... อายเจียอ้าปากคอยแล้วนะ”

เป่าจื่อค่อยคินท่วงท่ากระตือรือร้น จ้วงซ็อนลงตักขึ้นมาหนึ่งคำ นำ
ประหลาดที่ไอร้อนในถ้วยไม่ล่องลอยเหนือซ็อนด้วย น่าจะเป็นคุณสมบัติพิเศษ
ที่ได้จากการปรุงสมุนไพรของหลวงชื่อแล้ว

เมื่อพระนางเสวยเต็มคำหนึ่ง ริมฝีปากก็คล้อยอย่างอบอูน

“อ้อ... อัศจรรย์ใจนัก สามารถสลายรสขมไปตั้งมาก จงบ้วนหวงจู่หมู่

อีกคำเร็ว”

วษาที่ประจักษ์ไปทุกฐูของผู้คน ดูจะมหัศจรรย์เสียยิ่งกว่าโอสถที่จู่ๆ ก็หมดรสขมเสียอีก กระทั่งพระเนตรล้าลึกของเฉียงหลงหวังตั้งตะลึงบ้าง

เป่าจื่อไม่คอยซ้ำ ตักแล้วเป่าลมเย็นลงบนข้อน ก่อนประคองบ้วนถึง พระโอรสผู้หวังไ้ไฮ้ผู้ยิ่งใหญ่ พระนางมิได้หยุดรังเกียจแต่อย่างใด เปิดปาก รับเข้าไปเต็มคำ ทั้งสำแดงสีหน้าชื่นอกชื่นใจตั้งสิ่งทีเพ่งเสวยคือของหวาน รสโอสชา ไม่ใช่ยาถ้วยที่ส่งกลิ่นฉุนเหมียว ซึ่งฟ่องคุณสมบัติไม่ชวนพิศมัยกับ ประสาทสัมผัสด้้านใด

ถือเป็นมหาเวสนาที่แจ่มแจ้งต่อสายตาพวกเขาทั้งปวงแล้ว!

ระหว่างผู้ใหญ่มากับผู้น้อยประกาศสายสัมพันธ์แนบแน่นไม่ธรรมดา ห่าง ออกมาล็กเล็กน้อยก็เป็นเฉียงหลงหวังดีเสวยชากับเครื่องหวานอยู่ ข้างกายยังมีหวังหวังไฮ้ผู้แสดงพฤติกรรมคล้ายคลึง จากนั้นค่อยไล่ตามความสำคัญใน สายตาเจ้าตำหนัก เฉียงก๊วยเพย แล้วจึงเป็นไปเพินหวังก๊วยเพยที่มีปฏิกิริยา สงบนิ่งเช่นกัน

ทว่าด้วยช่วงเวลาที่ยอมจักรพรรดิ พระอัครชายา และองค์ชายฝาแฝด เสด็จไปดินแดนทรวนตี้ เฉียงเลียงซูที่เป็นสะใภ้รองคนโปรดยังสามารถเดิน เข้าออกเทียบโล้วกงถนัดกว่าหวังหวังไฮ้ ดังนั้นยามพระนางประชวรติดแท่น บรรทมย่อมได้นางปรนนิบัติดูแล เฉียงหมินหลงจึงตรัสอาทรต่อเฉียงก๊วยเพย ก่อน

“ซูเออร์แลอ่อนเพลียอยู่บ้าง หลายวันมานี้คงลำบากเจ้าพอดูแล้ว”

ถึงเค้าน้ำสาวงามจะดูเรียวแรงกะปลกกะเปลี้ย แต่ก็รักษารอยยิ้มตรา ตริงผู้พบเห็น บังเกิดบรรยากาศคนงามรูปโฉมเปราะบาง ชวนให้วีรบุรุษ ประคองถนอมตั้งเครื่องแก้วขัดแจ้ง

“ที่หม่อมฉันได้มีโอกาสทดแทนพระคุณของหมู่ไฮ้ ล้วนเป็นเพราะ พระเมตตาทั้งสิ้นพะคะ”

เฉียงก๊วยเพยเขียวชวามุเอ่ยให้คนเอ็นดู พอๆ กับเชือดเฉือนโดยที่หลบ

คมแทบไม่ทันทีเดียว และต่อให้ครอบครัวเงินงไม่ใช้ราชสกุลอันเกริกไกร แต่เป็นตระกูลทั่วไปแล้ว สะใภ้ที่แต่งงานเข้ามาเหนื่อยแสนสาหัสเท่าไร ล้วนสวมลีนนกสาธิตาจรจาไม่เหน็ดเหนื่อย ที่ต้องปรนนิบัติแม่สามีขณะทุกข์ภัยทั้งนั้น

เนื่องจากประกอบกุศลอย่างเคร่งครัดในอาณาเขตพระโพธิสัตว์ หวัง-ลีเจียยอมสละอาการทรมานหลายลงมากแล้ว พระทัยกลับอดกระตุกสักระลอกไม่ได้ พระนางจึงรีบกำหนดจิต ทันทีที่เสด็จกลับพระอารามหลวง จะโหมสวดคาถาไล่มารกระทั่งจิตวิญญูณผ่องแผ้วแล้วค่อยหยุดพัก

“หมูโช่วมีเจ้าเคียงข้างก็สามารถเบาพระทัยได้มาก ไม่ทราบมาก่อนหน้านี้พระอาการเป็นอย่างไรบ้างหรือ เงินยากจะคาดเดาจริงๆ”

ในเมื่อมารดาเอาแต่ให้หลานชายประจบประแจง ไม่ค่อยเหลียวแลมาทางตนเท่าใด เขาจึงซัดกับผู้ดูแลอย่างเจียงเลียงชูแทน ภาพที่บังเกิดท่ามกลางสายตาซำรับใช้ยอมเป็นโอรสสวรรค์ใส่ใจเจียงกั๋วเพยเกือบหัดเทียมหวังหวงโช่ว บางที่อาจเอนไปทางพระชายาสกุลเจียงมากกว่าด้วย

สมกับเนื้อหาที่ครั้งหนึ่งเคยเล่าลือทั่วฉางอันว่า เจียงหลงหวงตี้โปรดปรานเจียงกั๋วเพยเหนือสตรีอื่นในตงกงมาก่อน แม้ยามนี้ไปเพินหวงกั๋วเพยแห่งตำหนักดอกไม้ขาวกลายเป็นที่ใกล้ชิดสนิทสนมหาบ่อย่างกว่า หวงช่วงก็ใช้จะสะบันวาสนาเท่ากับเจียงเลียงชู

“หมูโช่วประจวบด้วยพระอาการใช้ขึ้นสูง ปวดบิดภายในพระนาภีเป็นระยะๆ เพคะ ภายหลังเสวยพระโอสถก็ระงับฤทธิ์โรคให้พระอาการทุเลา ทว่าไม่อาจหายขาด อากาศยามค่ำค่อนข้างหนาวสะท้าน ยามกลางวันกลับร้อนอบอ้าวขึ้นมา ก็ส่งผลให้ข้อกระดูกปวดระบม ยากจะเคลื่อนไหวได้สะดวกเพคะ พอเสวยพระโอสถเกี่ยวกับไข่อักเสบค่อยดีขึ้นเพคะ ทรงลุกหรือประทับแล้วตรัสกับหม่อมฉันและคณะไต้หอยีไหว แต่ป้องกันไม่ไห้พระอาการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่อัจฉริยธรรมประจำพระแท่นเพคะ”

เจียงหมินหลงยังกังขาบางรายละเอียด เหตุใดคณะศิษย์เอกของหลวงชื่อประสบความสำเร็จแค่ปรุ้จโอสถบรรเทา แต่พอหลวงชื่อรีบกลับเข้า

วังหลวง เขาเลือกใช้สมุนไพรที่หาได้เฉพาะอาณาเขตทรวนตีขึ้นมาก็สามารถรักษาอาการหายขาดได้ ทั้งเทียบยาประกอบด้วยสองขนานเหมือนหนึ่งถอนพิษอีกหนึ่งบำรุงสุขภาพ

ถึงกลิ่นโอสถสองถ้วยผิดแพกเพียงน้อยนิด ขานประสาทโอรสสวรรค์กลับแยกแยะได้ชัดเจน ไม่ใช่เขาต้องกล้ำกลืนสารพัดพิษรักษาชีวิตเอาไว้ ขณะถามถึงกระถางแก้วลูก แล้วขึ้นเป็นหนึ่งในใต้หล้าหรือ ถ้วยแรกคณน้อยกว่าถ้วยหลัง ทว่ากลิ่นยิ่งจางยิ่งหมายความว่ามีส่วนเป็นพิษสูง...

หรือนี่คือหลักการพึ่งพาพิษล้างพิษ แต่ไหนพระอาจารย์แพทย์เฉาะไม่พุดถึงวิธีรักษาลักหน้อย แน่แท้ว่ามีจุดประสงค์อำพรางเงื่อนงำ!

“แล้วหลังก้มข้อมือมาถึงเล่า...”

เจียงเลียงซู่ส่งยิ้มสดใส ละม้ายปริตายิ่งที่กลางใต้ฟูกลับจากชายแดนใต้ ราวกับถ้าขณะนี้พวกเขายังเดินทางอยู่ นางคงรู้สึกเหมือนเผชิญหน้ากับทางตัน ทั้งหนังกอทั้งอึดอัดใจที่ไร้ความสามารถแก้ไขทุกข์ของผู้ใหญ่ ได้แต่เฝ้าดูพระนางยามปวดทรมานอย่างปรารถนาแบ่งเบาเท่านั้นเอง

“พอกลางใต้ฟูกมาถึงเทียนโล้วกง ก็ไม่เสียเวลาสอบถามพระอาการกับผู้ใด จับกระแสที่ข้อพระกร จากนั้นก็เร่งรีบไปปรุงโอสถถ้วยแรก ก่อนทูลถวายด้วยตนเองทันทีเพคะ หลังจากหมุ่ไฮ้วเสวยเข้าไป พระอาการกลับหายเป็นปลิดทิ้งทันที หลวงใต้ฟูกท่านนี้ วิชาการแพทย์สามารถเชิดชูเป็นหนึ่งเดียวในใต้หล้าอย่างแท้จริงเพคะ”

สายตาที่สบพระเนตรเจียงหลงหวงตีไ้ร้มานานวันคลีคลุ้ม โอรสสวรรค์จึงเชื่อว่านางทราบแค่นั้น ไม่ติดค้ำในพระทัยอีก คำตอบสมควรเค้นเอาจากหลวงใต้ฟูกเป็นสำคัญพอแล้ว

เมื่อโอสถหมดถ้วย ซาลาเปาน้อยก็อดอ่อนท่านย่า สร้างกระแสสรวลเสที่รับบรรยากาศภายในจนกระจางแจ้ง ห่างไกลยามองค์ชายน้อยทั้งสองไม่อยู่ยิ่งนัก ทั้งประโลมกลม่อมอารมณ์เจียงหวงไท่ไฮ้ว ทั้งบรรจพลังความสุขไม่ขาดสาย สลายเค้ามรสุมที่รอเวลาพัดล้างผู้คนโดยพลัน

“แน่ใจได้ว่าผู้ชราอย่างอายุเจ็ดสิบห้าแล้ว แต่พวกเจ้าทั้งคู่ก็เพิ่งเดินทางมาถึง ทำทางอ่อนเพลียกันจะแย่แล้วกระมัง”

พระนางออกหน้าดังนี้ ซาลาเปาน้อยต่างตระหนก นับแต่ออกเดินทางไกล สุขภาพไปเป็นเหินห่างเหินห่างก็อ่อนแอยิ่ง แ่วว่าคนป่วยกับคนป่วยต่างปลดปล่อยอย่างเต็มที่เห็นผู้นำคนแข็งแรงให้แย่ง หรือบางทีอาจเกิดการแลกเปลี่ยนโรคระหว่างกัน ย่อมไม่เป็นผลดีต่อคนที่พวกเขาสิ้นใจทั้งสอง

ชั้นเชิงเป่าจ้อแพรพรพราวกว่าน้องชายแฝด เขาจึงแอบก้มหน้าหวอดเจียงซูหยุดพระเนตรกิริยาหลานชายไม่คลาด ย่อมเซยคางเด็กชายขึ้นมา ยามพบรอยยิ้มชื่นอายพร้อมตาแวววาวฉ่ำน้ำ พระนางก็ทรงหัวเราะด้วยสุรเสียงกังวาน

“ดูสิ กลิ่นหนาวจนน้ำตาคลอเข้าหมดแล้ว ไปๆ ไปพักผอนกันก่อน ค่อยกลับมาหาอายุเจ็ดสิบห้า”

เจียงหมินหลงได้ยืมมารดาตรัสใส่ซาลาเปาจอมอูเซาแล้ว เขาย่อมจับสนทนากับเจียงก๊วยเพยบ้าง เป่าจ้อกับเมียนเปายังแอบตื้อตึงไปพลางขี้หางตาไปพลางให้ผู้ใหญ่เฝ้าดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยย้อนมาหาพระอัครชายาคณาม จากนั้นสามคนแม่ลูกจึงทูลลาเจียงหวงไท่ไฮ่ว เจียงหลงหวงตี้ และหวังหวงไฮ่ว

พอปราศจากผู้ใหญ่ปรามเอาไว้ พวกนางก็กลับไปฮวงกวงได้ทันที คล้อยหลังหลานชายคนโปรดแล้ว เจียงซูหยุดจึงประกาศทำที่จะบรรทมกลางวัน ทำให้โอรสสวรรค์ พระอัครมเหสี และพระชายาเจียง จำต้องแยกย้ายกันกลับตำหนักตนเช่นกัน

ที่ว่าหลายสายตาสอดส่องไม่ลดละ เมื่อหวงซำงตรัสเฉพาะเจียงก๊วยเพย ทำเอาโฉมสะคราญผู้อ่อนหวานของวังหลวงเผยสีลิ้นเอียงอายออกมา ก่อนทั้งสองจะขึ้นเที่ยวไปทิศตรงกันข้ามกับหวังหวงไฮ่ว ที่เสด็จกลับเทียบเพิงหวงกวงอย่างเดียวตาย แม้สองข้างพระนางจะชนาบด้วยข้าหลวงคนสนิท เช่นหมี่ฉางยวี่กับเมิ่งจงงเสวี่ชื่อลือ

ยามคณะเดินทางไปทรวนตีเข้าถึงตำหนักดอกไม้ขาว เฝิงซู่ก็ยินดี
นำผู้คนมาต้อนรับนายหญิงกับนายน้อย ต่อให้พวกเขาพยายามสงวนกิริยา
ทว่าใบหน้าส่วนใหญ่ล้วนเบิกบานชัดเจน ทำทางซาลาเปาน้อยทำให้คนเขาคิดถึง
ไปทั่ว ไม่เว้นกระทั่งเฝิงซู่ที่เคร่งระเบียบปกครองแล้ว แต่ของฝากไร้ราคาค่า
งวดจากพวกเขา นางยังเห็ดทูนไถ่เคียงสมบัติสูงส่ง

นำหลันซือซือรังเกียจคราบโคลที่เกาะกายไม่น้อย เพราะตลอดเส้นทาง
ที่เร่งรีบมา พวกนางแทบไม่มีโอกาสซัดซึ่โคลสะสมสักกนิด นอกจากนี้ตัวธรม้า
ก็เขย่าโยกเยกไปมา ล้อยับบดแ่งหินขรุขระบ้าง หล่นกระแทกกันหลุมดินบ้าง
พอกลับมาถึงสถานที่ส่วนตัวแล้ว นางย่อมกระตือรือร้นอาบน้ำที่สด

ร่างขาวผ่องผอนเส้นสายท่ามกลางสายน้ำกรุ่นหอม เปลือกตาหลับริ้ม
ซ้าๆ ทว่าในห้วงความคิดกลับเคลื่อนไหวอยู่ เหมือนกิริยาขยุกขยิกของนาง
ขณะร่วมธรม้าคันเดียวกัน คงแห่เฉียงหมิ่นหลงจนรำคาญลูกตาไม่น้อย เขา
ถึงเสียสละหน้าตักให้หนูนศึระชะพัก แต่ยังคงจะสบายใจอีกนั้นแหละ โดย
อย่างยังมีพวกผีผลัดโผล่รายงานสถานการณ์วังหลวง

หญิงสาวลืมนวลตาอำพันขึ้น เฝิงหมิ่นหลงคงพอทราบแล้ว หลางซู่กุ่ม
ความลับการรักษาเจียงหวงไท่ไฮ่เอาไว้มืดซิด แน่หนอนว่าปรมาจารย์แพทย์
คงไม่สามารถสารภาพง่าย ๆ ดังกรณีอื่น เมื่อเจียงซู่หู่คือผู้ออกคำสั่งเอง!

มือเรียวยาววักน้ำมาลูบผิวหน้า กลิ่นหอมอ่อนๆ ซิลอมผิวพรรณ และ
ตะปะลายจมูกให้อารมณ์โปร่งใส กล้ามเนื้อในร่างกายที่เคียดตึงติดต่อกัน
เหมือนสัมผัสสอิสรระตามไปด้วย

นายหญิงชำระกายอยู่ตามลำพัง เสียงน้ำทอดจิ้งหะเจียบครู่หนึ่งแล้ว
ซีรันเกรงว่าอีกฝ่ายจะหลับขณะแสร้งกระทั่งเกิดอันตรายขึ้น จึงส่งเสียงเบาๆ
หยั่งเชิงจากฉากพรางตา นำหลันซือซือค่อยลุกขึ้นไปสวมชุดคลุมซับน้ำ ก่อน
ผลัดตัวในอีกหนค่อยออกมานั่งให้นางกำนัลสาวช่วยปรนนิบัติ

โคมระยาศราญเอนหลังบนตั่งไม้จื่อถ่าน⁵ ทอดเรือนผมจากพนักตั้งม่าน
ไม้สีน้ำตาลแดง ซีรันจึงขี้เส้นผมนายหญิง แก้มก็อุ่นร้อนเข้าเรื่อยๆ ภาพคน

งามผิวพรรณผุดผ่องยามผ่อนคลายกำลังกระจายเสน่ห์เหนือปฐุชน กระตุ้น
ไม่เลือกหัวใจสตรีด้วยกัน กระทั่งเดินตึกตักได้

พออาการตัวโนเนื่อบางผุกสายหลวมหน้อย และปราศจากเงาเอี่ยมบ่ง
ทรงด้วย สานลื้อย้อมแฉ้มแนวกระจ่างนุ้ม เป็นสีขาวละเอียดล่อนัก พิจารณา
ร่วมกับสัดส่วนโค้งเว้าอวบอ้อมที่ซุกกลืนอายเข้ายวน ก็ทำให้ไม่อาจระบับใจที่
คอยแต่ตะบึงเตลิดอย่างแท้จริง ไม่น่าแปลกใจไหนเรือนร่างเดียวกันนี้ถึง
ยึดครองที่ทางซิดเชื่อมกับจอมจักรพรรดิสกุลเหนียงเกินใคร

ส่วนนำหลันซื่อซื่อสัมผัสแต่ความสุขกายกับสบายหนังศีรษะ กว่าผม
จะหมดแล้วแห้งนางก็พล็อยหลับคาตั้งไปเรียบร้อย ย่อมไม่สามารถรับรู้ถึง
สายตากับหัวใจของสาวน้อยคนสนิทขณะวิ่งวุ่นอยู่คนเดียว เนื่องจากอิทธิพล
รูปโฉมล้ำเลิศยามหลับไหลแม่แต่น้อย

ขบวนโอรสสวรรค์เสด็จถึงเทียนหลงกง ไม่เพียงปรากฏราชกิจกองโต

ให้สะสาง ยังมีเนื้อหาคลุมเครือจากเทียนโล้วกงที่บรรจุแน่นอกด้วย พอแจ้ง
กงกงไปตระเตรียมที่สร้างน้ำเสด็จสิ้น พระวรกายสูงใหญ่จ่มสู่ความเย็นชื่นใจ
แล้ว ย่อมขับเหล่าข้าราชการไปหมด เปิดช่องให้เงาที่แอบตามมุ่มเครื่อง
เรือนคุกเข่าลงแสดงตัว

“ทูลหวงช่าง ยามหวงโช่วกับเจียงก๊วยเพยประทับด้วยกัน หลางใต้ฟู
ไม่ได้ทูลอธิบายพระอาการแล้วทำการรักษาทันที กระทั่งสามารถวินิจฉัยเบื้อง
พระพักตร์หวงโช่วเพียงลำพัง เขากลับทูลว่าพระนางทรงต้องพิษพะยะคะ!”

พระเนตรที่หลุบดูคลื่นน้ำตวัดขึ้นทันใด และยังสาตประกายดุร้ายตั้ง
ลำแดงกระบวนท่าพิฆาตด้วย แรงกดดันจึงอัดกระแทกกลางอกราชของครักษ์
ให้เขาทรمانเล็กน้อย ทว่าจำต้องฝืนกราบทูลต่อ

⁵ ไม้จันทน์แดง เนื้อแน่นแข็ง มีสีดำม่วงหรือดำแดง ลวดลายเป็นเส้นละเอียด เจริญเติบโต
ช้า จึงทำให้มีราคาแพง

“พิษขานานนั้นบันทึกในตำราแม่เฒ่าเผ่าหรวนตี หลวงใต้ฟูได้คัดลอกกลับมาศึกษาด้วย เขาสามารถปรุงไอสดอนพิษ และปรุงไอสดองเสริมพระพลานามัยหวงไท้โฮ่ว พระนางจึงทรงหายได้อย่างอัศจรรย์ แต่เพราะจัดเป็นพิษประเภทสะสมแล้วทำลายอวัยวะภายใน เบื้องต้นมักแสดงอาการคล้ายเจ็บป่วยจากอากาศเปลี่ยนแปลง ประกอบกับพระนางมีธาตุบกพร่องบริเวณพระนาภี จึงปรากฏสัญญาณจากบริเวณดังกล่าวก่อน

“คาดว่าหวงไท้โฮ่วเสวยพิษต่อเนื่องอย่างน้อยสี่ถึงห้าปี⁶ แต่หลวงซื้อตรวจสอบที่มาไม่พบ หวงไท้โฮ่วจึงทรงกำชับให้รักษาความลับเอาไว้ กระหม่อมก็กำลังติดตามร่องรอยผู้ลงมือกับสืบหาเจตนาอยู่พะยะค่ะ!”

เฉียงหมินหลงมุ่นแนวคิ้ว

“ระหว่างเงินอยู่ข้างนอกวังหลวง ไม่มีใครเคลื่อนไหวผิดสังเกตบ้างหรือ”
 บรูษไรรู้หน้ากุมกำปั้นหนักแรงขึ้น

“ไม่ปรากฏชัดเจนพะยะค่ะ มีแค่หวังหวงโฮ่วกับเฉียงก๊วยเพยผลัดกันเสด็จเข้าออกเทียบไม้ไผ่กวาง เนื่องจากชนิดพิษมาจากแดนไกลแล้ว ผู้พอเข้าถึงนอกจาก...”

ครั้นราชองครักษ์ลับเงียบเสียง จอมคนกลับแค้นหัวเราะขึ้นมา

“ทำมันสารภาพให้จงได้ ว่าที่แท้ลอบก่อการกับใครอยู่!”

“พะยะค่ะ!”

เงาสิบลับสนองบัญชา แต่กลับไม่ยอมจากไป เขาจึงจตจ้องให้อีกฝ่ายค้อมศีรษะต่ำอีกขึ้น

“ยังเหลือเรื่องอะไรอีกเล่า”

“ทูลหวงช่าง หลังเทศกาลหยวนเซียวที่เคลื่อนขบวนเสด็จจากวังหลวง ไม่อาจทราบหวงไท้โฮ่วทรงบันดาลโทษสะกิดเฉียงก๊วยเพยด้วยเรื่องใด เพราะมีผู้เยี่ยมยุทธ์แฝงกายอารักขาอยู่พะยะค่ะ...”

⁶ ประมาณสองเดือน

พระพักตร์ถมึงทึงผันแปรด้วยกระแสนแห่ง หมูโห่วทะเลาะกับชูเออร์
 อย่างนั้นหรือ ถือเป็นเหตุการณ์ชวนอัศจรรย์ใจ ซ้ำทั้งสองยังทุ่มเถียงกันแค่
 แผลวเบาในเทียนโส้วกง!

“เจ้รู้แล้ว ไปได้ ไปติดตามให้เข้มงวดขึ้น ระวังไม่ให้ใครรู้ตัวก่อน
 เด็ดขาด!”

“พะยะค่ะ! กระหม่อมขอทูลลาพะยะค่ะ!”

แล้วเงารูปสูงใหญ่ก็ขยับพุ่งหายไป ประดุจภูตผีถูกอาคมเรียกมา

เก้าสิบสอง เปิดกลกวนกระดาน

เสียงหลงหวงตี้ ไปเฟินหวงก๊วยเฟย เอ้อหวังจื่อ และชานหวังจื่อ ทราบ ข่าวประชวรของหวงไท่โฮ่วแล้วเสด็จเข้าเฝ้าพระนางอย่างเร่งด่วน ต่อมา ต่างคนต่างมีภาระหน้าที่แวดล้อม จอมจักรพรรดิประทับที่เทียนหลงกงชำระ ฎีกาที่เรียงกองคอยประจำห้องทรงพระอักษร ขณะพระอัครชายาคนโปรดพัก หนึ่งคืน ยามเจิน⁷ ของวันใหม่ต้องเสนอตัวแบ่งเบาธุระฝ่ายในจากหวังหวงโฮ่ว กับเจียงก๊วยเฟย กระทั่งองค์ชายน้อยฝาแฝดยังคร่ำเคร่งศึกษาที่อู่เทียนกง หลัง ขาดบทเรียน เรียนช้ากว่าสหายร่วมสำนักถึงแปดปักษ์⁸ พลังงานขยันจำต้อง แข็งกล้ามากน้อย

ปลายปักษ์ต่ำสู่ก่อนอย่างส่งดูผลัดใบของปักษ์สี่ชิว⁹ พรรณไม้ทั่วแคว้น จันทน์ที่พ้อฟื้นสภาพจากหายนะชียะ ก็ทยอยปลดส่วนแห่งกรอบ ไม่ต่างกับการ ไพรยสีน้ำตาลแดงลงตบแต่งพื้นดินน้ก ทว่าอากาศช่วงสลับเปลี่ยนมักกลั่น

---

⁷ เวลา 07.00 น. - 08.59 น.

⁸ ประมาณสี่เดือน

⁹ ประมาณวันที่ 7 - 9 เดือนสิงหาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 135 องศา เริ่มฤดูใบไม้ร่วง

หยาดฝนโปรยละอองบ้าง บางพื้นที่เลยคงโบยเขียวขจีเอาไว้ด้วย

อย่างไรมวลอากาศร้อนเริ่มอ่อนกำลังลง ทำให้พอเบื้องบนปลอดโปร่ง กระแสลมย่อมพัดเย็นพอชื่นอกชื่นใจ ช่วงคำคืนค่อยผสมลมเยือกผิวลึกลับ หนาวอรุณรุ่งสาดแสงทอง ทิววังหลวงก็อาบบรรยากาศแจ่มใส บรรดาข้าราชการที่ปฏิบัติงานต่างก็ริยากระชุ่มกระชวย ไม่ได้รู้สึกก้าวหนึ่งเหงื่อไหล ก้าวหนึ่งโซยกลืนซี้ไคลเหมือนที่ผ่านมา

คงไม่เป็นที่ประหลาดใจเท่าไร หากหลี่เต๋อเพยหนึ่งในสี่พระชายาชั้นหนึ่ง ชั้นเอกของจักรพรรดิ ผู้เป็นถึงเชื้อฟูเหรินแห่งเทียนเหมยกง¹⁰ จะพาคณะคนมาชื่นชมอุทยาน ระหว่างคอยเวลาเข้าเฝ้าหวังหวังโหว่ที่เทียนเฟิงหวงกง

เมื่อหลี่หลานจิงได้ยินว่าหวังโหว่ประจวบหน้า นางก็เร่งรุดไปเยี่ยมเยียนตามความเหมาะสม แต่ตนเองไม่ถนัดอยู่ใกล้ชิดผู้ใหญ่ ทั้งไม่เป็นที่โปรดปราน ด้วยสถานะสะใภ้ราชวงศ์เฉิงที่อ่อนนบบาท ไม่บังควรเที่ยวเข้าออกบ่อยๆ เหมือนหวังสีเจี๋ยกับเจียงเสีงซู่ เนื่องจากคนหนึ่งคือพระอัครมเหสี ผู้ครองมณฑลหงส์แดง อีกคนก็เป็นเชื้อฟูเหรินชั้นสูงสุดและพระนางโปรดปรานอย่างยิ่ง ย่อมไม่สามารถเทียบชั้นกันได้

สาเหตุหลักที่นางคงสถานะต่อเพยไว้ได้ นอกจากวางเฉย หลี่หลานจิงยังละเลยจุดรุ่งโรจน์และจุดเสื่อมทรมของวังหลวง ประหนึ่งถือคติผู้ไม่ทำอะไรผิดพลาดคือผู้ไม่ลงมือทำอะไร

นางเป็นบุตรสาวภรรยาเอกของฉางอันจ่งตู¹¹ บางยุคบรรพบุรุษสกุลหลี่ดำรงสถานะต้าเจียงจวิน¹² บางยุคถูกแต่งตั้งเป็นไท่ฉางดูแลหอไท่เมี่ยว¹³ บรรยายได้ว่าพวกเขาแปลงแนวทางรับราชการ ไม่ก็ติดกันด้านอู่หรือเหวิน

¹⁰ ตำแหน่งหม่อมฟ้าหรือตำแหน่งหมอยสวรงค์

¹¹ ข้าหลวงประจำมณฑลฉางอัน

¹² แม่ทัพใหญ่

¹³ ศาลบรรพชนของจักรพรรดิ

ประวัติสายสกุลหยั่งรามันคงและยาวนานจวบปัจจุบัน แต่กลับไม่เคยเข้าถึงตำแหน่งสูงสุดของราชสำนักสักสมัย เพราะเหตุนี้เหล่าหลานจึงจึงคู่ควรเป็นต่อเพียงในเจียงหลงหวงตี้

จะกล่าวว่าหลังคืนถวายตัวตามราชประเพณี โอรสสวรรค์ผู้หนุ่มแน่นและหล่อเหลาเมตตานาง ก็ปรากฏอยู่บ้างเล็กน้อย คล้ายไม้โปรดปราน แต่ไม่ทรงหมางเมิน คงเกิดจากที่ต่างล้วนครองคู่โดยธรรมนิยม เจียงหมินหลงคืออัจฉริยบุคคลผู้หนึ่ง มีหรือจะวิเคราะห์ไม่ได้ว่าเนื้อแท้โหมงสะคราญสกุลหลีนิยมปลื้กวิเวก

เหล่าหลานจึงร่วมบรรทมด้วยหนึ่งบัลย์ ค่อยประจักษ์กับธรรมชาติว่าหัวใจผู้คนก็ซับซ้อนเกินรูปรูปร่างอยู่แล้ว ดังนั้นพระทัยจักรพรรดิย่อมลึกล้ำยิ่งกว่าธรรมดา คราวต้องถวายเป็นพรนิบัติในเทียนเหมยกง โหมงามจึงเคร่งครัดปฏิบัติให้พึงใจกับถูกชนบ จากนั้นเจียงหลงหวงตี้จะเสด็จคืนเทียนหลงตามแบบแผน โดยประพุดตีเท่าเทียมกันทุกตำหนัก

กระทั่งสตรีบรรณาการจากหรวนตี้เดินทางมาเข้าเฝ้าฯ ตำนาล้นชื่อชื่อชวนชวนความโปรดปรานเป็นอันดับหนึ่ง แต่เพราะนางฉลาดเกินไป ซ้ำหลงละเลิงกับฉากลวงตาที่จักรพรรดิบรรจงวาดด้วยฝีมือพระหัตถ์ สุดท้ายนกที่โผล่หัวออกมามักจะถูกยิงก่อน

ทว่าหญิงสาวอดสรรเสริญอีกฝ่ายไม่ได้ สุดท้ายก็ปิ่นปายพันพันตำหนักเย็นสำเร็จ รับราชทินนามกับตำหนักส่วนตนคืน แล้วยังได้รับการแต่งตั้งเป็นไปเฟินหวงก๊วยเพยภายหลัง คือยอดพธูผู้เพียบพร้อมทั้งรูปทั้งใจหวริบปลุกกระลอกขบถจนหวังหวังโหล่ว่มจม ถือเป็นสตรีที่ใช้ชีวิตเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายแท้ๆ

เหล่าหลานจึงรำลึกโอกาสที่เคยหยุดมองคนให้กระจ่าง ขณะนั้นตำนำล้นชื่อชื่อร่วมโดยสารเจียนอวี่ของเทียนชงกงกับเจียงก๊วยเพย ทั้งที่เพิ่งโดนนางพญาเฟิงหวงลงโทษคัดระเบียบปกครองและกฎบังคับราชสำนักมา เหล่าโหมงามในรั้ววังหุหรานี้ล้วนแต่พอกพูนเพลิงริษยาท่วมหัว

แต่วันเดียวกันนั้น จู่ๆ นางก็คิดแปลกแยกขึ้นมา ปรารถนาใช้ชีวิตเลี้ยง เป็นเลี้ยงตายแลกอิสระสักหน้าง พอลกลับมาถึงตำหนัก ใจห่อหลานจึงค่อย สลายเร็วแรง อย่างไรพระชายาในจักรพรรดิเช่นนาง... อยู่ยอมเป็นคนของ เฝียงหลงหวงตี้ ตายก็เป็นวิญญาณของเฝียงหลงหวงตี้ ทำให้ถดถอยเท่าไร ยังรู้สึกไม่พอ

ระหว่างจจดจ่อกับภวังค์ ร่างอรรชรคล้ายสะตุงตั้งต้นกะทันหัน ถึงแรงกระทบ ไหลไม่ได้มากพอทำให้เจ็บปวดหรือเกิดบาดแผล ทว่าตระหนักเพราะเสียง อะอะจากนางกำนัลคนสนิท ที่บังเอิญชนเข้ากับคนผู้หนึ่งเต็มเหนี่ยว

ลำพวดหน้าผากซึ่งพาดกับคู้กรณี ลีเจียนยังพอดกกลิ่น ทว่านางถึง ขึ้นถลาไปกระแทกไหล่นายหญิง จึงเกินระงับโห่เสเอาไว้จริงๆ

“โอ้ย! เดินมาได้ ไร้ตามใบหน้าหรือไร เอ๊ะ... นี่เรียกว่าจงใจวางขบวน เสด็จต่อเพยเหนียงเหนียง แล้วซุ่มทำร้ายกันใช่หรือไม่!”

หน้าตาสีงักปัดร้ายนัก แต่ที่นางสามารถทางท่าเอาเรื่องราว ส่วนหนึ่งก็ มีพรรคพวกช่วยพยุงทันหว่างที่ ต่างกับฝ่ายตรงข้าม พอชนแล้วก็หงายหลังผึ่ง จะไปกล่าวโทษหนทางคับแคบว่าปลุกพุ่มไม้หนาแน่นบดบังทัศนวิสัยผู้คน ไม่สู้ ชื่นว่าคู้กรณีให้หายเจ็บดีกว่า

ลีเจียนถลึงตาใส่คนล้ม อีกฝ่ายเป็นสตรีสวมชุดสีซีด ด้ายเริ่มรุ่มออก มาเล็กน้อย แต่กลับไม่ใช่ลักษณะเครื่องแต่งกายนางข้าหลวงหรือนางกำนัล ทั่วไป ฉะนั้นยอมหมายถึงสนมชั้นต่ำ ยิ่งปราศจากเงาผู้ติดตาม ไม่ใช่โดน จักรพรรดิหมายเหม็นก็อาจต้องทัศน์ลดสถานะอย่างหนัก

กิริยาคู้กรณีกำลังอแซนขาปกป้องบางอย่างอยู่ หากมีสิ่งให้รู้จัก หวงแหน ไฉนกล้าเดินไร้ตาในวังหลวงดังนี้ ไม่รักตัวกลัวตายแม้แต่น้อย!

หญิงสาวที่ลี้ภัยคือนางสนมชั้นล่างและต้องโทษอยู่ เมื่อได้ยิน วาจาอันตรายเข้า นางก็พลีผลามลุกขึ้น แต่ยังคงอดแหว ก้มศีรษะต่ำ ปล่อยผม ฝ้ายุ่งเหยิงหล่นบังหน้าตา ชั้นแรกห่อหลานจึงแทบไม่ให้น้ำหนักคนลักจิ้น กระทั่งสังเกตรักที่อีกฝ่ายพยายามรักษา นางค่อยทำตาพองพลงตวาด

“เจ้าเป็นใคร!”

ถึงตรงเข้าชนขอบเขตที่หลีกเสียงมาตลอด หลีเต๋อเพยกกลับไม่อาจปล่อยวาง คำถามที่หลุดจากปากย่อมดูร้าย ทำสะกดหูทั้งคณะ ทว่าคนของนางพอประเมินว่าเหนียงเหนียงบันดาลโทษะ เนื่องจากผู้ล่วงเกินไม่รู้จักกริบขอขมาโทษก่อน ลีเจียนจึงถลึงตาใส่ร่างที่เพียรบีบตัวลืบข้างหน้า

ทว่าบุคคลดังกล่าวยังจะแข็งทื่อเป็นต่อไม่ผิดกาลเทศะ ไม่เพียงกระตุ้นอารมณ์เกรี้ยวกราดของผู้ติดตาม ยังย่ำทำที่เปี่ยมพิรุณต่อสายตาหลีหลานจึงผู้สูงศักดิ์กว่าย่อมตะคอกดั่งขึ้น

“ข้าถามว่าเจ้าเป็นใคร!”

ด้วยลุ่มเสียงกระด้างของนายหญิงที่ขึ้นชื่อรักสงบผู้หนึ่งในวังหลวง ลีเจียนจึงมุ่งมั่นไม่ปล่อยคนไปโดยง่าย ยิ่งฝายตรงข้ามไร้อำนาจคุ้มครอง จะข่มเหงอย่างไรคงปราศจากใครช่วยเรียกร้องความเป็นธรรมให้ ไม่เหมือนพวกตนที่ล้วนได้หลีเต๋อเพยกปกป้อง

ลีเจียนสบตากับพรรคพวก ทุกคนค่อยโอบล้อมคุ้มครองเอาไว้ตรงกลาง ป้องกันการหลบหนีก่อนคำตอบกระจ่างชัด สมปรารถนาของหลีเต๋อเพยกแล้ว ร่างน้อยหั้นริ้นขวางก็พบแต่สีหน้าเอาเรื่องตีกรอบ ครั้นจะวิ่งพุ่งชนใครสักคน เปิดทางออก กลับโดนชั้นที่ร่างสูงสองคนประกบยึดไหล่

“หลีเต๋อเพยกตรัสถามตั้งสองครั้งแล้ว ดูๆ ก็มีช่องปากเหมือนผู้อื่น เหตุใดไม่ตอบคำถาม สงสัยอยากถูกดิงลิ้นออกมาลงโทษ!”

ลีเจียนดิเตียนก่อนอย่างเท้าเข้าไปกระซอกนางเจ้าตัวที่เอาแต่ก้มหลบขึ้นให้นายหญิงพิจารณาได้ถนัดถนี่

หลีหลานจึงกระตุกหัวคิ้ว หลังสบกับดวงตาใต้เส้นผมหยาบยุ่ง นางก็สัมผัสลักษณะไม่ชอบมาพากล ราวกับตนเองเพิ่งพาทั้งตระกูลเผชิญหน้ากับกับดักมรณะ ทว่าสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังหวงแหน เปรียบเสมือนแก่นชีวิตของนาง ฉะนั้นแม้รู้ผลกลับยืนยันจะฝ่าไปข้างหน้า

“โอ้ไอเหรินนี่เอง! ข้าก็นึกว่าใครเสียอีก...”

ลี้เจียนน้อยเย้ยหยัน

ถึงทั้งกางเข็บแปดด้วยคมเล็บจิกเนื้อ ใ่อู่ซุนก็ไม่ขัดขึ้น ทั้งยังไม่
 ปรินภาคร่ำครวญ หลี่เต๋อเพยพิจารณาทำที่แล้วส่งสัญญาณเรียกลี้เจียนมาหา
 ตน หลังคนหนึ่งสั่งความ คนหนึ่งรับเนื้อหาข้างหู ครู่หนึ่งลี้กั้งบี้อยหวนคืน
 มายังเบื้องหน้าไ่อู่ไฉเหริน แม้ภายในใจคนสนิทมีเหตุสงสัยเคลื่อนไหวยู่ ทว่า
 นางเลือกเชื่อฟังก่อน

“ไ่อู่ไฉเหริน... ที่ชนคนแล้วไม่ขอโทษก็แล้วไป เหตุใดต้องแสดงท่าทาง
 ชวนสงสัยไม่เลิกเช่นนี้ พยายามปกป้องอะไรเอาไว้หรือ เอ... ไม่ใช่ว่าไ่อู่ไฉเหริน
 ซ่อนของที่ลักขโมยใครมาหรอคะ”

พอได้ยินประโยคกล่าวหาเจาะจงขึ้นนี้ ใ่อู่ซุนค่อยเกิดอาการสนองตอบ
 ลักประการ ร่างที่อยู่ในกำมือชั้นที่ของเทียนเหมยกงจึงสะดุ้งเฮือก ลี้เจียนที่
 รับคำสั่งย้ายจากนายหญิงสบโอกาสกระซอกของที่อีกคนหวงแหนออกมา พลาง
 ส่งเสียงเอะอะ

“เอ๊ะ! นี่มัน...”

ก่อนนางจะผงะถอยเท้าต่อเนือง จู่ๆ ใ่อู่ไฉเหรินก็กรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง
 ทำเอาผู้คนตกใจหมดชบวน

“เอาของข้าคืนมา! เอาของข้าคืนมา! เอาของข้า! คืนมา!”

ลี้เจียนเก็บงำตัวสะพรั่งกลัวต่อปฏิกริยารุนแรง เคราะห์ดีที่นาง
 สัญชาติญาณเฉียบคมพอใช้ สามารถหลบพ้นระยะคว่ำตัวไปทำร้ายได้ หากไม่
 อาจถูกกระซอกเนื้อที่เรือ่นผม กระทั่งเสียคุณสมบัติคนสนิทในหลี่เต๋อเพย
 เป็นแน่

เมื่อชั้นที่หึงๆ ใช้เรี่ยวแรงตะครุบตัวใ่อู่ซุนจนแน่นหนา นางค่อยยก
 มุมปาก

“ของของเจ้าอะไรกันเล่า!”

ทว่ายากกลบเกลื่อนกริยาถอยกรูดเมื่อสักครู่ได้หมดจด

“เหนียงเหนียงเพคะ นี่คือของที่นางเจตนาซ่อนเอาไว้เพคะ!”

ดังนั้นคนย่อมสลัดตัวหลุดพ้นจากการมือ แล้วถลาลงกอดขาเจียงเลี้ยงชูร่าให้
ยกใหญ่

“เจียงก๊วยเพย! หม่อมฉัน... หม่อมฉันไม่ได้เป็นขโมยเพคะ ถ้าหม่อม
ฉันจะมีความผิดก็... ก็เพราะหม่อมฉันหุตาไม่ดี เดินไม่ระมัดระวัง ทำให้ชน
เข้ากับสิ่งของที่หิ้งต่อเพย... เจียงก๊วยเพย... เจียงก๊วยเพยโปรดเมตตาด้วย
เพคะ...”

เจียงก๊วยเพยคลายรอยยิ้มอ่อนโยนเล็กน้อย ก่อนเผยคำประหลาดใจ
ทดแทน ตรงข้ามกับหิ้งต่อเพยที่คล้ายแลทะลุสถานการณ์ในบัดดล แวตตา
โคมระย้าจึงเยือกแข็งเป็นทบทวี พอให้ผู้แอบสังเกตสัมผัสได้ชัดเจน ที่แท้
หิ้งหลานจึงผู้ที่มีวาระสนองกระแสนอนงค์ตนเช่นกัน เห็นที่คงไม่ยอมละเว้น
ไอ้ไหนหรินง่ายๆ แล้ว

“เหมยเมยสงบจิตสงบใจแล้วลุกขึ้นมาก่อน หิ้งต่อเพยเป็นสตรีเปี่ยม
คุณธรรม ย่อมไม่กล่าวหาเจ้าโดยไร้หลักฐานแน่นอน”

ไอ้ผู้ซุนยิงยี่ตรงเท้าเจียงก๊วยเพย ท่าทางหวาดกลัวพระชายาสกุลหิ้ง
กับพรรคพวกกระหังไม่กล้าคลายแรง ทว่าโดยปกติวิสัย ใครๆ ใช้ว่าจะสามารถ
ล่วงเกินผู้มีอำนาจเช่นที่ไอ้ไหนหรินจู่โจมพระชายาเจียง ด้วยมักมีคนกลุ่มใหญ่
ห้อมล้อมอยู่เสมอ หน้าที่พวกเขาคือกั้นภัยและกันเจ้านายจากผู้อื่น

แต่ทุกคนต่างเล็งเห็นว่า เจียงก๊วยเพยยกมือปรามเอาไว้อย่างมีเมตตา
ก่อน นอกจากไม่ถือสาที่ผู้ประสพทุกข์ช่วยโอกาสสัมผัสเรือนร่างผ่องแผ้ว ยัง
ทำท่าจะโน้มลงประคองไอ้ไหนหรินที่ต้องโทษลดขั้นอีก ทำเอาบรรดาคนสนิท
ของนางชิงปลอบโยน พलगพุงฝ่ายที่เอาแต่น้ำตานองหน้าพุ่มพวยขึ้นมากัน
จ้าละหวั่น

สีหน้าหิ้งหลานจึงมีนตึง ขณะมองเหตุการณ์ฉากหนึ่งอย่างเจ็บใจ มิใช่
เจียงก๊วยเพยเพียงการนางหรือ การกล่าวหาโดยไร้หลักฐานถือว่าขาดคุณธรรม
ทว่าวัตถุยืนยันในมือของนางขึ้นนี้กลับไม่สามารถเปิดเผยออกมา ทำให้
รวบรวมประโยคแก้ไขยาก

พอไฉ่ผู้ซุนลุกขึ้นมา นางกลับทรุดลงประหนึ่งสิ้นเรี่ยวแรง ทำให้คนของเจียงก๊วยเพยหยุดตั้งวงนวย แม่แต่วาจายังแหบแห้ง หลังใช้พลังกรีต้อออกไปหมดแล้ว

“ทูลเจียงก๊วยเพย หม่อมฉัน... หม่อมฉัน... ไฉ่ผู้ซุนขอความเมตตาด้วยเพคะ...”

เจียงเลียงซุพิจารณาสภาพอ่อนแอเบื้องหน้า ย่อมต้องยอมรับว่านางมาเพื่อช่วยเหลือ ไม่สามารถล้มเลิกครึ่งทาง หาไม่อาจกระทบชื่อเสียงที่สั่งสมมานานได้

“ท่าทางไฉ่ไฉ่เหรินไม่ค่อยดีเท่าไร พานางไปนั่งพักได้ร่มไม้สักหน่อย ประเดี๋ยวจะหมดสติเอาได้”

นางก้านน้อยสองสามคนรีบกุ๊กก๊อดดูแล แล้วบันถ้ายน้ำชาให้ดื่ม ทั้งมอบถุงสมุนไพรซึ่งมีสรรพคุณบรรเทาอาการวิงเวียนให้ไฉ่ไฉ่เหริน ระหว่างนายหญิงผู้อ่อนหวานสนทนากับหลี่เต๋อเพย

“เหม่ยเมย ที่จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น ไฉ่ไฉ่เหรินเพิ่งสว่างเกินขึ้นแล้วร้ายไปหรือไม่”

ครั้นถูกสอบถามอย่างยุติธรรม หลี่หลานจึงกลับเงยบังน คนของนางซักร้อนใจ พอลิ่กั้งบั้งจะเปิดปากเล่าแทน ก็ถูกเจ้านายซึ่งต่ายบั้ง จากนั้นพระชายาเจ้าตำหนักเหม่ยฟ้าค่อยเคลื่อนไหว ไบหน้าชาวผ่องคิ่นสู่แนวราบเรียบ น้ำเสียงยอมสงบไม่แพ้กัน

“หม่อมฉันกับไฉ่ไฉ่เหรินต่างทำให้เจียงก๊วยเพยมาฟังเรื่องชวนหัวเข้าแล้วเพคะ หม่อมฉันก็ไม่อาจทราบสาเหตุที่นางเจาะจงสร้างเรื่องราวใหญ่โตแต่เช้าตรู่ ไม่รู้ว่าเพราะต้องการอะไรแน่ นางจึงเดินไม่ระมัดระวังไปชนลิ่เจียน ทำให้เซมากระแทกหม่อมฉัน ไม่ทันเอ่ยตำหนิสักคำ นางกลับอาละวาดพูดจาไม่รู้เรื่องราวกะทันหัน หม่อมฉันงุนงงนัก”

พระชายาหลี่อาจย้าว่าเมื่อตั้งต้นไม่ตำหนิคน แต่ยามนี้กลับดูไฉ่ไฉ่เหรินหลายวรรค หากอีกฝ่ายอยากเลิกแล้วต่อกันให้รีบยอมรับว่าตนสติไม่ค่อยดี

ข้าวของที่เพิ่งเสียไปมีหรือสำคัญเท่าการใช้ชีวิตราบรื่นในวังหลวง ทว่าไฉนผู้ซุนหัวแข็งไม่เลว หรือบางทีนางอาจบัญญัติเอาละเอือนเพราะฐานะตกต่ำทั้งตระกูลแล้ว จึงตั้งต้นโตได้เพียงหลี่หลานจึงเบื่องหน้าเจียงก๊วยเพย

“หม่อมฉันไม่ได้อาละวาดเหลวไหลนะเพคะ!”

ร่างที่อ่อนปวกเปียกรีบถลันเข้ามาแถลงความจริง แต่เหมือนทรงตัวยังไม่ได้ดี ย่อมล้มคว่ำให้คนต้องระอาพุงขึ้นมา

“หลี่เต๋อเพย! โปรดเมตตาหม่อมฉันผู้ลำเค็ญด้วยเพคะ ตระกูลไฉ่ล้วนแล้วแต่สิ้นเนื้อประดาตัว หม่อมฉันยอมไร้ซึ่งอำนาจวาสนาหลงเหลือ นอกจากของชิ้นนั้นที่เป็นสิ่งสุดท้าย หม่อมฉันกล้าสาบานด้วยชีวิต หม่อมฉันไม่ได้ลักขโมย แต่นี่คือของรักที่หม่อมฉันนำติดตัวเข้าวังหลวงมาด้วย ไม่มีราคา่างวดใดๆ แต่เปี่ยมคุณค่าด้านความทรงจำระหว่างหม่อมฉันกับครอบครัว นับแต่เยาว์วัยเพคะ...”

เจียงเสียดซู่ค่อยเบิกตาสนใจทันที

“ของหรือ... ของรักอะไรกัน”

ก่อนสายตาทุกคู่จะจ้องหลี่หลานจึง เพราะของรักชิ้นที่ไฉ่ไฉนเหรินพาดพิงอยู่ในมือนาง ทำให้สีหน้าสงบนิ่งเริ่มไหววูบอย่างยากพบเห็น คลับคล้ายว่าจะสะกดโห่สะด้วยซ้ำ

“กล่องเพคะ เป็นกล่องไม้ใบนั้น”

ไฉ่ผู้ซุนขึ้นใจอย่างมั่นใจ ทุกคนยอมเพ่งมองสิ่งที่หลี่หลานจิงถือไว้ ลึกลับเริ่มกระสับกระส่ายท่ามกลางกระแสกดดันบางอย่าง ทว่าหน้าที่สำคัญที่สี่เจียนเคยสาบานไว้ ย่อมต้องพิทักษ์นายหญิงสกุลหลี่จนถึงที่สุด แต่ปากนางก็ขยับไม่ทันน้ำเสียงเย็นชาจากเบื้องหลัง

“หวังว่าไฉ่ไฉนคงไม่ลืมเหตุการณ์คุณไฉย ที่หวงไท่ไฉ่จะต้องเสด็จร่วมพิธีชะล้างกลิ่นอายอัปมงคลกับทุกคนไปแล้ว กระทั่งเสวียชวีเหยา อดีตซงอี่ผู้หนึ่ง บัดนี้ก็ยังคงอาศัยศาลาบรรพชนขัดเกล้าจิตใจให้สะอาดอยู่ ดังนั้นจะเอ่ยอะไรออกมา อย่าลืมนระหว่างคำพูดกับลม เพราะหนึ่งมีเนื้อหา แต่อีก

หนึ่งไม่มีเนื้อหา ข้า... หลี่หลานจึงหวังดี ขอดักเตือนเล็กน้อย คำนี้ถึงความจริงเป็นหลัก หากไม่อาจประสพคราวเคราะห์ซ้ำกรรมช้อนเอาภายหลังได้”

หลี่เต๋อเพยจับกล่องใบนั้นอย่างมั่นคง ก่อนหันไปทางเจ้าตำหนักเทียนชงกง ดวงตาดำขลับของนางกระเพื่อมขัดกับใบหน้าและลักษณะสงบนิ่ง เห็นได้ชัดว่าแม่ภายในบ้านป่วน แต่ภายนอกกลับไร้คลื่นลมโดยแท้

“เมื่อสองวันก่อน เจียงก๊วยเพยอาจทรงแว่วว่า คนในเทียนเหมยกง เคลื่อนย้ายข้าวของกัน สาเหตุก็คือลีเจียน กงปี่คนสนิทของหม่อมฉันทำกล่องไม้ต่างหน้าพู่หมู่ผู้ล่วงลับหายไป หม่อมฉันเห็นสีหน้าทอดอาลัยของนางยอมเวทนาหนัก สั่งการคนช่วยค้นหากันทั่ว แต่ไร้แว่

“จนวันนี้ที่หม่อมฉันกับลีเจียนเผชิญพบไอ้โง่เหริน ขึ้นแรกหม่อมฉันปราศจากเจตนาเอาผิด จึงไม่ตั้งใจว่านางจะเป็นใคร แต่ไอ้โง่เหรินประกาศพิรุณสะดุดตา นอกจากซ่อนหน้าซ่อนของกับตัว นางยังพยายามหลบหนี หากไม่ฉุกคิดเช่นนั้น คาดว่าลีเจียนคงสืบวานากับกล่องไม้ต่างหน้าพู่หมู่ของนางไปแล้วก็ได้”

ลี้กงปี่ปรนนิบัติใกล้ชิดหลี่เต๋อเพยมาเนิ่นนาน ย่อมสนองอย่างสอดคล้อยนาย

“ทูลเจียงก๊วยเพย เป็นดั่งที่เต๋อเพยเห็นยงเหินยงตรัสเพคะ ด้วยเหตุนี้ทำให้หม่อมฉันเกิดความร้อนใจเกินระงับ จึงได้ตวาดดูร้ายออกไป...”

เจียงเสียนชูทบทวนคิดอยู่ครู่ ขณะฝูงคนทยอยซุบซิบเบาๆ ข้างนั้นยืนยันหนักแน่น ข้างนี้ก็ยืนยันแน่นหนา แล้วท้ายที่สุดใครคือฝ่ายพูดความเท็จ ใครคือฝ่ายถูกกล่าวหาให้เสื่อมเสียกันแน่ ทั้งนี้ยังกลายเป็นเผือกร้อนหัวใหญ่ของสองพระชายากับหนึ่งนางสนมที่ต้องทันทลัดขั้นอีก

ใครต้องการเข้าข้างหลี่เต๋อเพยก็ควรพิจารณาหน้าตาเจียงก๊วยเพย ใครต้องการเข้าข้างไอ้โง่เหรินก็ควรเกรงใจหลี่เต๋อเพยบ้าง

“อย่างนั้น... ไอ้โง่เหรินแน่ใจหรือไม่ว่าไม่ได้จากกล่องความทรงจำวัยเยาว์ของตนเองลับสน เป็นกล่องต่างหน้าพู่หมู่ของลี้กงปี่จากเทียนเหมยกง

แทน...”

พระชายาสกุลเจียงสอบถามเช่นนั้น ผิวเผินเหมือนโหม้มน้ำเข้าทางหลีต่อเพย ทว่านัยหนึ่งกลับเปิดโอกาสให้โไ่ผู้ซุนรับสมอ้างเอาตัวรอดจากสถานการณ์ ซับซ้อนเช่นกัน กรณีที่นางต้องการถอยก็ให้รับรับสารภาพว่าสาวยตาไม่เอาไหน เสียเอง ทำให้ลีสันบนใบหน้าปากคนของหลีหลานจึงซักจืดจาง

“หม่อมฉันไม่จำสับสนแน่นอนพะคะ หม่อมฉันกล้ากล่าวสาบานพะคะ เจียงก๊วยเพย!”

กลับยังเป็นโไ่โไ่เหรินไม่รู้ตีชั่ว อยากรพิสูจน์ความเป็นเจ้าของที่แท้จริง นางทำท่าคล้ายแสดงทูลร่ำรอยของมัน ทว่ากลองไม้กลับอยู่ในครอบครอง ของหลีต่อเพย เจียงก๊วยเพยยอมเผยท่าที่ระอ๊กระอ่วนใจเช่นกัน สุดท้ายก็ ต้องให้ทั้งคู่แสดงออกท่ามกลางประจักษ์พยาน แล้วจะมีสถานที่ใดไร้ถ้อยติฉิน ตามมา เท่าเบื้องหน้านางพญาวังหลังอย่างหวังลี้เจียวก็

“เห็นที่ยามเงินวันนี้เหมยเมยทั้งคู่ต้องเข้าเฝ้าถวายพระพรหวังโช่วอยู่ แล้ว ไม่สู้ไปพิสูจน์ความเป็นเจ้าของที่แท้จริงที่นั่นดีหรือไม่...”

คนอื่นๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับทยอยพยักหน้าคล้อยตาม หวังหวงโช่วเป็นผู้ปกครองฝ่ายในสูงสุด พระนางยอมมีวิธีแยกแยะความจริงจากความเท็จ และ ตัดสินข้อขัดแย้งนี้ได้โดยถูกต้องเป็นแน่ ทั้งสามารถระงับสถานการณ์ุ่นวาย ดีกว่าปล่อยให้คนของหลีต่อเพยวิวาทกับโไ่โไ่เหรินจนปัญหาลุกลาม

พอพาดพิงอำนาจยุติธรรมของหวังหวงโช่ว ลีเจียนซ๊กถึงเลจนต้องหา ความมั่นใจจากนายหญิงสักแวน เมื่อท้วงท่าหลีหลานจึงยังคงหนักแน่น นาง ค่อยสงบสติเพื่อให้เกิดปัญญารับมือ พระชายาหลีเณะทางตนไปแล้วว่า กลอง ตัวปัญหาต้องเป็นของรักต่างหน้าบิดามารดาที่นางเอาเข้าวัง ถ้าผิดพลาดแม้แต่น้อย ไม่ใช่แค่ทำนายหญิงอดใจของซิ่นนั้น ยังกระทบกับชื่อเสียงเจ้าตำหนัก เทียนเหมย นับจากนี้ไปพวกนางก็ไม่รู้ว่าจะเสียหายส่วนไหนอีก

หลีต่อเพยคลีเยี่ยมแซมซ้า แต่คนนอกกลับไม่กล้าจ้องจ้องเท่าไร

“เจียงก๊วยเพยทรงชี้เณะได้ถูกต้องแล้ว ใครขโมย ใครไม่ขโมย ย่อม

ทราบแก้ไข ไม่ช้าก็จะตระหนกว่าขุนนรกที่บรรจวิญญูณบาปให้สัมผัสเยี่ยงไร หม่อมฉันต้องขอทูลลากลับเทียนเหมยกงไปเตรียมตัวเข้าเฝ้าทวงไช้วยามเงินก่อนแล้วพะคะ”

ทว่าก่อนที่หลี่หลานจึงจะนำขบวนคนจากไปพร้อมกลองไม้ เจียงก้วยเพยกกลับเตือนอย่างปรารภนาดีขึ้นมา

“เหมยเมยอย่าได้ลืมนำกลองใบนั้นมาเทียนเพ็งหวงกงด้วย...”

ไฉ่ฝูซุนทำที่เหมือนดวงใจถูกคว้านเนื้อตามหลังหลี่เต๋อเพย ตั้งว่านางสูญเสียกำลังกายและใจ ของขึ้นเดียวที่สามารถถือครองบัดนี้ก็หมดเรียวยแรงทวงคืน

“ไม่ต้องกังวลกลัวไป ขอเพียงเบื่องพระพักตร์หวังหวงไช้ว เหมยเมยสามารถชี้แจงความเป็นเจ้าของได้ชัดเจน จะต้องได้กลับมาแน่นอน ยามนี้พอมีเวลาไตร่ตรอง รีบนึกให้ครบถ้วนว่าสามารถพิสูจน์อย่างไร”

เมื่อบรรยากาศในอุทยานคลี่คลาย โดยหลี่เต๋อเพยแยกย้ายก่อน เจียงก้วยเพยย่อมหาไฉ่ฝูเฮรินไปด้วย พวกเข้ารับใช้ค่อยกระตือรือร้นกระจายเนื้อหาไปทั่ว ทว่าทั้งหมดกลับเป่าข้างหูต่าหน้าหลั่นซื่อซื่อด้วยลมล่องหนก่อนผู้อื่นครบถ้วนแล้ว

หญิงงามลูกจากเก้าอี้หลังสำรวจรูปโฉมตนเองเรียบร้อย นับเป็นวันแรกที่ต้องปรากฏกายท่ามกลางมวลผลกาสารพัดพิษ ทั้งยังปรากฏว่าต้องเผชิญกับเหตุเดือดร้อนตั้งแต่อยู่ที่ไปฮวากงอีก วังหลวงแห่งนี้ยากอบรมให้ผู้คนสงบจิตสงบใจจริงแท้ ต้องโทษเหล่าสาวงามที่ล้นว่างงานเกินไป จึงชมชอบก่อกวนบรรยากาศให้ขุ่นมัวนัก

นางออกมาโบกมือส่งสองเป่าที่ไปรำเรียนวิชาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ก่อนที่ฝั่งซู่จะมาระชิบ

“ทูลไปเป็นเหนียงเหนียง ช่วงยามเหมา¹⁴ ไฉ่ฝูเฮรินมีปากเสียงกับ

¹⁴ เวลา 05.00 น. - 06.59 น.

ลี้เจียง กงปี่คนสนิทของหลี่เต๋อเพย ด้วยเรื่องกล่องไม้ไผ่หนึ่งเพคะ เจียง กุ้ยเพยบังเอิญผ่านมาได้ยินเข้าจึงสอบถาม ทั้งสองต่างยืนยันว่าเป็นกล่องความ ทรงจำและของต่างหน้าพู่หมู่ของตน หลี่เต๋อเพยยังทรงออกหน้าให้ลี้เจียงว่า สองวันก่อนสั่งข้าราชการหรือคันท้าวเทียบเหมยยก แต่บางเสียงลือว่ายามนั้น หลี่เต๋อเพยแค่ตรัสให้ทำความสะอาดห้องหับต่างๆ ในกอง บัดนี้เจียงกุ้ยเพยก็ พาไอ้ไฉเหรินไปคอยเข้าเฝ้าหวังหวังไช้วแล้วเพคะ”

ด้วยลี้เจียงยกกระบี่ประเด็นกลัดกลุ้ม นำหลันซือซือยอมประจักษ์ อดีตทวนหนี่วี่จื่อมากประสพการณ์ผู้นี้สามารถประเมินล่องหน้าได้ก็กลัดเคียง ต่อให้หางไม้ไปลุยโคลนก็คงไม่แคล้วถูกลากไป เฝิงซู่จึงพยายามมอบข้อมูล ที่เที่ยงตรงที่สุด

“ข้างหลี่เต๋อเพย แม้อากล่องไม้ไผ่นั้นกลับเทียบเหมยยกกับลี้เจียงได้ แต่ก็ตรัสรับรองว่าจะนำไปเทียบเฟิงหวงกงเพื่อพิสูจน์ความเป็นเจ้าของเช่นกัน เพคะ...”

นางผงกศิระรับฐู ท่วงทำยั้งคงไว้กังวล จนชรั้นชิงมุ่งหัวคิ้วขัดเคือง เหนียงเหนียงเฟิงเดินทางเหน็ดเหนื่อยกลับฉางอัน พวกคนร่นหาทางตาย เหล่านี้ก็ยิ่งจะมาสสร้างสถานการณ์ปั่นทอนกำลังใจอีก

“ใกล้ยามเงินแล้ว พวกเราก็ออกเดินทางไปเทียบเฟิงหวงกงกันบ้าง ดีกว่า”

ในเมื่อพระอัครชทายาสกุลตำกล่าวนำ พวกนางล้วนเชื่อฟัง เฝิงซู่มอง ส่งขบวนคนออกไปฮั่ววากง ยามที่ตนประจำอยู่ในวังหลวง ขณะเจ้าตำหนัก น้อยใหญ่เสด็จพร้อมจักรพรรดินอกแคว้นจิ้น นางยอมปะทะแนวคลื่นลมไม่ สามัญ ที่สาหัสก็คือหวังไท้ไช้วประชวรเฉียบพลัน ทว่าสวรรคคัล้มครอง หลาง ได้พุกกลับมาแล้ว และพระนางหายดี ไม่เช่นนั้นคงวุ่นวายยกใหญ่

พอหวังหวังไช้วเสด็จจากพระอารามหลวงมาประทับที่เทียบเฟิงหวงกง เจียงกุ้ยเพยก็อาศัยบารมีหวังไท้ไช้วแผ่ขยายสาขาไปทั่วฝ่ายใน ฉะนั้นเมื่อ ไปเฟินหวงกุ้ยเพยเฟิงเสด็จกลับมา การจะทวนกระแสทันทีย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย

กระทั่งอดีตนายหญิงเช่นมู่เซียงที่จิตใจซบซ้อนกลับไม่สู้คนพวกนี้อยู่ดี

ทว่าพิจารณาด้านหลังตำนำหลันซื่อซื่อที่ลับหายไป อากัปกิริยาพระชายาชาวหรวนตีกลับมันคงตั้งไม้ใหญ่ไม่น้อย นางค่อยผ่อนลมหายใจ ถึงไม่รู้สาเหตุที่อีกฝ่ายปราศจากท่าทีเดือดร้อน ก็พาให้ข้าราชการคลายกังวลจริงๆ

‘ทูลเหินยงเหินยง ลู่กู่ยแพยตร์สว่าให้ทรงระวังเอาไว้เพคะ หวังหวังเฮ้วทรงทราบเรื่องแล้ว ทั้งยังไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับดัวย ดังนั้นอาจจะเกี่ยวมาทางนี้แทนเพคะ’

นำหลันซื่อซื่อกระตุกยิ้ม ก่อนจะทำคางเหม่อลอยมองไปข้างนอก ซึ่รันที่เห็นนายหญิงต้องการสมาธิคิดอย่างมากยอมปิดปากสนิท

ทว่าเหตุผลที่ทำให้เจ้านายโหมงามของนางใจล่องลอยไปทางหน้าต่างคือดวงวิญญานบรรพชนอย่างลู่กู่ยเพยกำลังโดยสารธมมาผิอีกคัน นอกจากหาวหรือและขยายเบื้องหลังของรักระหว่างไเไฉเหรินกับสี่กิ่งบี กระทั่งแนวคิดเจียงกู่ยเพยก็สามารถตีแผ่ ความสามารถไร้เทียมทานอย่างยิ่ง

“เฮ้อ... ซบซ้อนจนคนปวดหัว”

เสียงบ่นเบาหวิวจากเรียวกปากอิมเอิบ ใจของซึ่รันยอมจดจ่อว่านายหญิงจะขยายคำสั่งให้ปฏิบัติหรือไม่ ทว่านำหลันซื่อซื่อแค่ถอยห่างจากหน้าต่าง อากัปกิริยาเปลี่ยนไปขบคิดตามลำพัง นางกำนัลคนสนิทจึงหน่วงในอกบ้าง แต่ไไหนแต่ไรเสี้ยวซื่อก็ตัวแค่นี้ ต้องตรากตรำเดินทางไปหรวนตี ถูกเคี่ยวกรำจนสุขภาพอ่อนแอ ทุกวันนี้ยกเว้นข้าว ยังมียาขมกำกับ นางลดสายตาลงประเมินข้อเขนบอบบาง

มีใช้กำมือหนึ่งก็สามารถหักได้หรือ!

ไม่เพียงแสวงหาเคล็ดลับบำรุงนายหญิงให้พบ นางยังควรปรึกษาเสี้ยวหวังจื่อทั้งสองแล้ว...

ใกล้ยามเงินที่บรรดาสตรีในจักรพรรดิต้องเข้าเฝ้าเจ้าตำหนักหงส์สวรรค์ ผู้เผด็จการเดินทางมาเจอขบวนเสด็จไปเฟินหวงกู่ยเพยเข้าลั่นพาทันหยุด

ชะงัก และเปิดเส้นทางตามระเบียบ ทั้งปรากฏหลายหน้าตาถึงขั้นจ้องใจจ้องเงา
ออรชรหลังม่านเกี้ยว

เมื่อประตุนกยูงแดงประจำเทียนเฟิงหวงกงเปิดกว้างต้อนรับ นำ-
หลังชื้อชื้อยอมก้าวลงมาพร้อมรูปโฉมสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ทำเอาผู้คนดู
อย่างไร้ที่ตื่นตื่นเท่าเก่า บริเวณอุทยานกว้างขวางปรากฏนางสนมลำดับชั้น
ต่างๆ บ้างแล้ว ต่างยอบกายนอบน้อม แม้ภายในเต็มไปด้วยพายุริษยา

สาวงามทำเพียงโปรยยิ้มสนองแต่ละฝ่าย แล้วสาวเท้าตรงเข้าไปใน
ตำหนักพร้อมซีริน เบื้องสูงประจำโถงโอ้อ่าด้านในยังมีชุดที่นั่งทองคำตั้งสง่า
งาม ผู้ประทับฝ่าเผยยอมไม่พินางพญาวังหลังอย่างหวังลีเจีย

หลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนใจขึ้นสาหัส พระนางก็ชมชอบอาภรณ์สี่เรียบ
ง่าย เลิกประโคมเครื่องประดับล้ำค่าขมราศีสตรีของสามี ทำให้พระพักตร์
กับผิวพรรณแลอ่อนเยาว์ขึ้นมาก บรรยากาศรอบกายพลอยทรงศักดิ์มีมากกว่า
เจ็ดโหมดยุ้ย

แต่บรรดาบุปผาตระการตาล้นกำซาบกระโอโหดเหี้ยมจากพระนางนาน
ปี แม้อันอำนาจหนุนหลังของตระกูลหวังแล้ว กลับหาคนหมั่นแคลนสถานะ
ปัจจุบันได้น้อยนัก

“ถวายพระพรหวังไฮ่ว ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ”

เสียงสรรเสริญเจ้าตำหนักดังเซ็งเซ่ นำหลังชื้อชื้อยอบกายพร้อมคน
อื่น พอพระนางประทานอนุญาตแล้ว ค่อยนั่งประจำที่ตนเองอย่างเรียบร้อย

ด้วยกระแสนกของจิ้งคองหวงไท่จื่อเมื่อแม่มาถึง หวังหวงไฮ่วไม่เพียง
สามารถตั้งจิตบำเพ็ญกุศล ยังเกิดสติแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ยกเว้นตรัสหาหรือ
เกี่ยวกับบุตรชายในแล้ว พระนางก็เลิกข้องแวกกับใครที่อาจเคลื่อนไหวกรุกทุดา
ไปบ้าง เหล่าโหมดมงามตัวน้อยๆ ที่ปราศจากความสำคัญ จึงเหมือนมานั่งฟัง
ผู้ใหญ่พูดตามพิธีการทุกวัน

ทว่าบัดนี้ท่าทางพวกนางกลับคึกคักผิดปกติ ต้อยยกผลประโยชน์แก่
เหตุชวนใฝ่รู้แต่อรุณรุ่ง จนไม่สามารถทำหน้าที่นางชื้อซิมไหว

“เป็นกษัตริย์ว่าหลังต้องออกเดินทางไกล สุขภาพไปเฟินหวงก๊วยเพย
ไม่มีใครสบายตีนัก อันที่จริงวันนี้ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนก็ได้...”

ถ้ายังอยู่กลางห้วงอากาศคูกรุ่นระหว่างสถานะคนโปรดกับมารดาแห่ง
แผ่นดิน ตำนานลั่นซื่อซื่อคงเชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังเหน็บแนมตนอยู่ พอกลับมา
ไม่รู้จักพักผ่อน ยิ่งเล่นเข้าเฝ้าเพื่อทวงคืนอำนาจปกครองคน แต่ผู้ฝึกรายงาน
ทำที่หนักแน่นของพระนางประดุจไฟไซยาน จึงสามารถแปลเป็นแค่ทักทายเฉยๆ
หรืออาจแฝงความหวังใยมหาบาง

“ทูลหวงโส่ว หม่อมฉันเพียงเห็นเดี๋ยวจากทางไกล และสภาพอากาศ
แตกต่างกันพอดิฉันก็ไม่อาจจายพระเมตตาอยู่แค่นี้ไปฮวากง ขณะ
ทุกคนปฏิบัติตามระเบียบเพคะ”

โคมสะคราญยิ้มให้ด้วยหน้าตาผ่องใส แต่กลับรังแกลูกตาผู้อื่นจนแทบ
เคืองไปหมด

“ชื่อเออร์ กลับมาก็ประกาศศึกเยี่ยงนี้ ใคร่ไรปลดภัยกรรมงั!”

พอได้ยินลมกระซิบ รอยยิ้มเจิดจ้าค่อยหุบลง ดวงตาสีอำพันปรายมอง
ร่างวิญญานลู่ก๊วยเพยที่สยายพัดบังเรียวกากหัวเราะคน แล้วต้องบั่นหน้าแข็ง
เกร็ง ไม่รู้ร้อนหนาวระหน้าภายใน

หวังสีเจี๋ยแค้นสรวล ก่อนแจ้งกำหนดการเทศกาลลงหยวนประจำปี
ชู่ลู่¹⁵ ซึ่งจะจัดในอาณาเขตวังหลวงอีกสามวันข้างหน้า เมื่อสิ้นสุดรายละเอียด
พระนางก็เตรียมไล่ฝูงคนกลับแล้ว ทำให้เจี๋ยก๊วยเพยปลดก้ามือตนเอง รีบลุก
ขึ้นยกบกายงดงามไปทางบัลลังก์เฟิงหวง

“ทูลหวงโส่ว หม่อมฉันพบเรื่องราวกซี้ซัด จำต้องขอพึ่งพระเมตตา
เจี๋ยเจี๋ยเหนียงเหนียงแล้วเพคะ”

แค่บริการมบธัญเชิฏนางพญาหงส์ พระเนตรไว้ไว้แววยินดีก็โฉบลง
มาทันใด มีหรือหวังสีเจี๋ยจะคาดล่ำดัดมัดมาไม่ออก ตลอดเวลาพระนางเจตนา

¹⁵ ประมาณวันที่ 22 - 24 เดือนสิงหาคม ที่ดวงอาทิตย์ทำมุม 150 องศา สิ้นสุดฤดูร้อน

ละเลยไ้อไฉทริน ผู้นั้นตัวลืบข้างนางกำนัลคนสนิทของอีกฝ่าย

ครั้นไ้อฝูซุนอยู่ใต้สายตาทวงไ้อ้วสกุลหวังตั้งปรารถนา เจ้าตัวกลับ ล้มผัสไ้อเยือกแข็งที่แทรกเข้ามาทะทะกระดูก ร่างผอมบางเพราะกำลังตกทุกข์ ย่อมยืนสั่นเทาอยู่ข้างหลังเจียงก๊วยเพย ไม่สามารถเปิดปากอย่างเคย ฝ่ายที่จ้อง กระทบเรื่องเดือดร้อนของผู้อื่นต่างเบิกตาโต หวังสี่เจียให้รู้สึกรำคาญใจ จน ต้องท่องพุทธโ้อวาทสะกดอารมณ์

ขณะเดียวกันท่ามกลางกระแสกดดันจากรอบตำหนัก ไ้อฝูซุนไม่อาจ ระวังปฏิกิริยากระสับกระส่าย พระนางค่อยเหยียดปากอีกเล็กน้อย ก่อนทอด พระเนตรไปฟากไปเป็นหวงก๊วยเพย พบว่าสตรีเชื้อสายหรวนตีคล้ายลอยกาย เหนือเมฆหมอก ย่อมมีสีพระพักตร์เยือกเย็นขึ้น

คนจำพวกนี้ดูดีด้านเป็นหนึ่ง โดนตีมาตั้งก็ไม่ยั้งจะไม่รู้จักหลบจำ!

“มีเรื่องราวยากซี้ซัดหรือ ไม่ต้องเกรงใจ ที่นี้รวมเจียเหมยมาก ความ สามารถอยู่กันเยอะเยะ แม้จะซับซ้อนขนาดไหนคงไม่เกินกำลังวินิจฉัยไปได้ ทรอก”

หนึ่งตาเจียงเลียงซูกะตุกหนหนึ่ง แต่นางก็ยังคงคล่องแคล่ว

“ขอบพระทัยในพระเมตตาเพคะ...”

ก่อนจ้องจู่โจมไปยังหลี่เต้อเพย เบื้องหน้าหลี่หลานจิง ตั้งกล่องไม้ฝีมือ ประณีตใบหนึ่ง

“ประมาณกลางยามเหมา หม่อมฉันกับผู้ติดตามกำลังเดินอยู่รอบนอก เปยฮวาเชินหลิน¹⁶ ก็แว่วเสียงเอะอะดังขึ้นภายในนั้น เพราะเกรงว่าจะเกิด เหตุร้ายกับใคร จึงพาทหารองครักษ์เข้าไปช่วยเหลือ ก็เจอหลี่เต้อเพยกับ ไ้อไฉทริน...”

ไ้อฝูซุนประหนึ่งเพิงสนองสัญญาณเป็น นางจึงถลาลงไปกลางลาน ไม่ แค่มอบกราบทวงไ้อ้ว แต่ยังโขกศีรษะขอรับเมตตาด้วยลุ่มเสียงแหบสั่น พอ

¹⁶ อุทยานดอกไม้ฝั่งเหนือ

ขันแข็งทำอยู่ระยะหนึ่ง เจ้าตำหนักกลับไม่ห้ามปรามสักที หญิงสาวยอมชะงัก
 อากัปกริยาไปเอง หาไม่อาจจะมึนงง กระทั่งสลบไปก่อนได้รับความเป็นธรรมชาติ
 ตั้งนั้นหน้าผากแดงกำเป็นวงของไอ้ไฉเหริน จึงเรียกให้หลายคนกลิ่น
 ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แม่แต่น่าหลันซื่อซื่อยังหลุบเปลือกตาตามไปด้วย

“ทูลทวงโฮ่ว โปรดเมตตาวินิจฉัยด้วยเพคะ แม่หม่อมฉันลำบากกาย
 อย่างหนัก ต้องชดใช้ความผิดที่ได้ก่อไว้ กระนั้นก็ปราศจากใจหมายลักขโมย
 ข้าวของผู้ใด กล่องใบนั้น... เหตุผลที่หม่อมฉันต้องปกป้องถึงที่สุดคือ ศูนย์
 รวมความทรงจำแต่้วยเยาว์ของหม่อมฉัน มีอายุการใช้งานมาหลายปี เป็นของ
 เก่าที่รักถนอม หม่อมฉันเพียงกลัวจะหล่นกระแทกพื้นจนเกิดความเสียหาย
 จึงกอดไว้แน่นกับตัว ไม่ได้มีเจตนาซ่อนหรือปิดบังใครทั้งสิ้น ไม่คาด... กลับ
 กลายเป็นต้นเหตุให้บ้านปลายเช่นนี้เพคะ!”

เบื้องหลังไถลจะเฉลยภายในแล้ว ทุกคนล้วนขยับท่าทางวุ่นวายระลอก
 หนึ่ง กระทั่งหมี่ฉางยวีและเมิ่งจงกงเสวี่ซื่อสี่ สองคนสนิทในหวังทวงโฮ่ว
 ล้วนพ่วงตาพิจารณา ต่างกับนางพญาวังหลังที่ราวกับไม่ยอมจับใจความสำคัญ
 ลักประโยค

ไอ้ผู้ซุนยิงหลังน้ำตาเพราะบีบคั้นใจ

“หากหม่อมฉันไม่เหลือกล่องความทรงจำใบนี้ ก็... ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิต
 อยู่อย่างไรแล้วเพคะ ฮือ...”

พระนางทรงเอือมระอา ถ้าเป็นแต่ก่อนคงสั่งให้คนเอากล่องต้นตอไป
 เผาให้วอดวาย จะได้อกแตกตายสมใจกันทั้งคู่ หากกนกที่พวกนางจะนำเสนอ
 ชีวิตว่ามูลค่าเท่าของชิ้นเดียว เมื่อรำลึกถึงบุตรชายผู้ล่วงลับ หวังสี่เจี๋ยก็
 ประหนึ่งซบตะกอนรบกวนใจจนหมด

“แล้วด้านนั้น... ว่าอย่างไร”

ทุกคนค่อยเบนทิศทางมาที่หลี่เต๋อเฟย ทันใดนั้นคนสนิทของพระชายา
 ผู้รักสงบก็สาวเท้าออกมา แล้วคุกเข่าลงอธิบายเบื้องพระพักตร์บ้าง

“ถวายพระพรทวงโฮ่ว ทรงพระเจริญพันปี พันปี พันๆ ปีเพคะ หม่อม

ฉันมีนามว่าสี่เจียน ตำแหน่งงั้งปีประจำเทียนหมอยกในหลี่เตอเพย เมื่อสองวันก่อนหม่อมฉันได้ก่อเรื่องราวให้ทั้งงั้งเตอตร้อน เพราะทำกล่องไม้ต่างหน้าพู่หมู่ที่ล่องลับหายไป หม่อมฉันไม่อาจปล่อยวาง ทว่าคั้นหาอย่างไรกลับไม่พบร่องรอย ทำให้สิ้นหวังยิ่งเพคะ

“กระทั้งบังเอิญพบไอ้โฉเหรินที่เปยฮวาเซินหลิน ชั้นแรกไอ้โฉเหรินพุ่งเข้าชนหม่อมฉันก่อน ไม่เพียงสนลาน ยังพยายามซ่อนบางอย่างเอาไว้กับตัว หม่อมฉันจึงตั้งประเด็นสงสัยในใจ จนเห็นลักษณะกล่องคุ่นตา ค่อยเกินระดับสติและล่องเกินไอ้โฉเหรินเพื่อแย่งมาพิจารณา ถึงกระจำง้างว่ากล่องใบนี้ต้องเป็นของหม่อมฉันแน่นอนเพคะ!”

หลี่หลานจึงยังคงสงบทำที ดูสถานการณ์ระหว่างตนเองกับเจียงก๊วยเพย ทว่าเบื้องลึกนางไม่ได้เฉยชาดังที่แสดงออก หัวใจได้ถุกซำยจึงกระตุกบีบเป็นระยะอย่างยากผ่อนคลาย ส่วนลิ่งปีร้องทุกข์ฝั่งตนเองก็ไม่หันไปมองนายหญิงให้ใครกังขา หมอบกับพื้นด้วยท่วงท่าอ่อนน้อม ผิดจากไอ้โฉเหรินที่ผลักดันหวังสี่เจียด้วยวิธีทำร้ายร่างกายตัวเอง

“ขอหวังโช่วทรงเมตตาพิจารณาด้วยเพคะ!”

นอกจากปีสูยที่สละฐานะงงงลือ ผู้ถวายคำปรึกษาแก่หวังโช่วไปแล้ว เม็งเมยเจียนก็รอบคอบสมกับเป็นงงงเสวียชื่อลือ ท่านหญิงประจำหอตำราของพระนาง หญิงสาวค้อมหลังกระซิบข้างพระกรรณครู่หนึ่ง ความเงียบยอมกระจาย ทุกฝ่ายล้วนคอยฟังวจาของหวังสี่เจียทั้งลิ่ง

อันที่จริงแล้ว เหตุเล็กน้อยไม่ควรให้คำเป็นเหตุใหญ่ เพียงแต่คนออกหน้าคือเจียงก๊วยเพยที่หวังโช่วโปรดปรานนัก จึงต้องประเมินท่าทีของนางไว้บ้าง

ผีพระชายาลู่จึงสะกิดเตือนคน

“ชื่อเออร์เตรียมตัวเอาไว้วันะ การลงขวางกลางสนามยอมเสียหายน้อยอย่าง พวกนางเหลือแต่ตำแหน่งหวังโช่ว ฉางยวี และงงงเสวียชื่อลือ อำนาจแท้จริงถูกลิดรอนไปแล้ว อย่างไรต้องไม่คุ้มค่าแ่น”

นำหลังชื่อชื่อก็ประเมินล่องหน้าเอาไว้เช่นนั้น ระหว่างนางออกเดินทางกับขบวนเสด็จ จัดการสงครามภายในเผ่า เห็นที่ที่นี้คงดูเดือดไม่แพ้กัน เจียงหวงไท้โหว่วางพระทัยเจียงก๊วยเพย หวังหวงโหว่คงเคลื่อนไหวก้อัดเป็นธรรมดา

“ภายหลังมานี่เป็นกงใช้เวลาสวดภาวนาอยู่แต่ในพระอารามหลวง ยามต้องกลับมาประจำเทียบเฟิงหวงกง ก็รู้สึกปฏิบัติงานนี้ไม่มีใครคล่องเท่าแต่ก่อน...”

หรืออีกนัยหนึ่งพระนางสิ้นบทบาททางการคนไปมาก ลำพังไม่มีใครฉวยโอกาสสร้างแก่กลับถือว่าประเสริฐแล้ว ถ้าสอดมือพัวพันกับเรื่องนี้ เกรงว่าจะเอาตัวรอดลำบากเช่นกัน เมื่อถึงหวังสี่เจี๋ยยังคงหะงม หาได้ยี่หระกับการฝ่าทะเลตาบไม่ เสียตายการมีชีวิตอยู่ก็วัน หมายถึงส่งแรงบุญถึงเจียงหมินฉีอีกวัน

“เป็นกงคงต้องให้ไปเฟิงหวงก๊วยเพยชี้แนะสักหน่อยว่าเห็นเป็นอย่างไรบ้าง”

ด้วยประการนี้เอง ตำนานหลังชื่อชื่อจึงล่องหนอย่างผีหนีปัญหาไม่ได้ ร่างอรรชรผุดลุกขึ้นมาย่อเข้าเคารพเจ้าตำหนัก และเป็นเชิงขออนุญาตลวงเกินก่อนมองไปยังลานด้านล่าง ไฉนเหรินยังคงมีน้ำตาอาบหน้าต่างเหงื่อ ขณะที่ลิ่งบียึดหลังตรงแนว

ทว่ายามทั้งสองรับรู้สายตาพิณพิเคราะห์จากไปเฟิงหวงก๊วยเพย พวกนางก็ละม้ายจะแปลงสีหน้าแตกต่างกันไปบ้าง

“ทูลหวงโหว่ ในเมื่อทั้งสองต่างยืนยันว่าคล่องไม่ไบนั้นคือสมบัติส่วนตัว ก็จำเป็นต้องมีบทพิสูจน์ต่อหน้าพยานให้ชัดเจนพอจะ จึงจะทราบความจริงว่าใครเป็นเจ้าของ”

อย่างนี้เท่ากับใครแพ้ก็คือคนโกหกที่ยังจะมีความผิดฐานไปปิดเชื้อพระวงศ์ด้วย!

ดวงตาหลายคู่เบิกกว้างอย่างเลื่อมใสพระอัครชายุแล้ว

“ทว่าถึงจะทราบว่าเป็นเจ้าของที่แท้จริงแล้ว ก็เชื่อว่าจะตัดสินว่าอีกคนหนึ่งมีเจตนาลักขโมยหรือช่วงชิงคล่องไบนั้น...”

หวังสี่เจ็ญเจียวจะไม่กระตุกมุขปาก ทำให้คนร้องเรียนพลอยหายใจ
คล่องคอขึ้น

“หม่อมฉันมีวิธีหนึ่ง... เพียงแต่ไม่แน่ใจว่าหวงโฮ่วจะประทานอนุญาต
หรือไม่เพคะ”

พระนางขยับพระหัตถ์ส่นองด้วยท่าทางเบือนหน้า

“ก่อนอื่นหม่อมฉันต้องขอพิจารณาคลองไบนั้นใกล้ๆ หน่อยเพคะ”

ข้อเรียกร้องจากนางไม่นับว่ามากเกินไป หวังหวงโฮ่วจึงส่งสายพระเนตร
ออกคำสั่งแก่หมี่ฉงยวี ทำให้สี่เจ็ญเจ็ญขยับคล้ายอยากตัดทวน ทว่าแท้จริงกลับ
หันมาดูท่าทีของนายหญิง หลี่เต๋อเพยยอมมองกำราบให้คนสงบอาการ ลีงปี้
ค่อยหวนคืนสู่จุดมั่นคงดังเดิม

หมี่ฉงยวีเข้ามาขออนุญาตหลี่หลานจิง ก่อนถือคลองไม้ไผ่ดังกล่าวไปมอบ
ให้พระอัครชายาชาวหรวนตี้

นำหลี่ฉือซือรับมาหมุนมองอย่างละเอียดลออแล้วกราบพูล

“หม่อมฉันขออนุญาตเก็บคลองไบนี้อะไรแล้ว สืบหาความจริงภายใน
สามวันได้หรือไม่เพคะ”

หวังหวงโฮ่วขมวดพระชนง คล้ายจะเตือนให้ทบทวนใหม่

“เรื่องวิธีการพิสูจน์หม่อมฉันมีอยู่แล้วเพคะ เพียงแต่ถ้าอธิบายตอนนี้
จะกลายเป็นเอื้อประโยชน์แก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งให้ไปเตรียมตัวได้ และหม่อมฉัน
ในฐานะไม่มีส่วนได้เสียกับคลองไบนี้อะไร ถ้าสามารถรักษาเอาไว้ชั่วคราวเองคง
ยุติธรรมกว่าเพคะ”

เปี่ยมเหตุผลยากเฟ้นหาตำหนิใดๆ จึงกำจัดเสียงค้ำจากรอบด้าน
ชัดเจนว่าท่านนี้ไปเฟินหวงก๊วยเพยคงรับไม่เลือกผิดเลือกชอบแล้ว ไม่รู้ว่าด้วย
ระยะเวลาสามวัน นางจะสืบความคืบหน้าได้ก็มากน้อย หวังว่าจะมากพอให้
ตัดสินใจได้ว่าจะลวงเกินใครดี ระหว่างเจ็ญเจ็ญก๊วยเพยกับหลี่เต๋อเพย

ทันทีที่หวงโฮ่วตรัสให้แยกย้ายกันไป พวกนางจึงเดินทางกลับสถานที่
ของตัวเอง สามารถแยกแยะผู้คนว่าบรรจอรมณณ์ประมาณสามประเภท หนึ่ง...

กระวนกระวายแต่ไม่อาจกระโดดกระตัก สอง... สุดท้ายปัญหาไม่ได้หล่นใส่
เท้าตนเองกับพรรคพวก ก็ปราศจากแนวคิดเด็ดเนื้อร้อนใจ และสาม... ที่
กังวลไกลว้ไปเฟินหวงก้อยเพยจะอาศัยหนึ่งการกระทำได้สองหรือไม่